

HAZÁNK

KERESZTÉNYSÉG ÉS KÖZÉLET · A KERESZTÉNYDEMOKRATÁK LAPJA · 2018. MÁRCIUS

Orbán Viktor: Ez a mi hazánk, ezért küzdeni fogunk érte a végsőkig

dorlással néz szembe, amely az élet eddigi rendjét, az emberek életmódját sodorja veszélybe.

„Nem a vérszegény ellenzéki pártocskákkal kell megküzdenünk, hanem egy birodalommá szervezett nemzetközi hálózattal”: külföldi konszernnek és belföldi oligarchák által kitarított média, hivatásos béraktivisták, bajkeverő tüntetésszervezők, a nemzetközi spekulánsok által fizetett NGO-k láncolata, amit Soros György neve foglal össze és ő testesít meg – fogalmazott.

„Mi a keresztény kultúrából nőttünk ki, különbséget teszünk az ember és a tettei között. Sohasem gyűlöltünk és nem is fogunk gyűlölni senkit, továbbra is hiszünk a szeretet és az összefogás erejében” – emelte ki a kormányfő. Kijelentette ugyanakkor: harcolni fognak az ellen, amit Soros György birodalma Magyarországgal tesz és tenni akar. „Ez a mi hazánk, ez a mi életünk, nincs nekünk másik, ezért küzdeni fogunk érte a végsőkig, és nem adjuk föl soha” – hangsúlyozta.

A miniszterelnök azt mondta: „végül minden választókerületben ők állnak majd szemben a mi jelöltjeinkkel”. Nekik az a feladatuk – fogalmazott –, hogy hatalomra kerülve végrehajtsák „a nagy tervet”, hogy a bevándorlók útjában álló Magyarországot megtörjék, és először bevándorlók ezreit, aztán tíz- és tízezreit telepítsék be néhány év alatt ide.

Európa már most invázió alatt áll. Ha hagyjuk, a következő egy-két évtizedben tíz- és tízmilliók indulnak meg Európába Afrikából és a Közel-Keletről. Brüsszel nem védi meg Európát, a bevándorlást nem megállítani, hanem támogatni és szervezni akarja – fogalmazott Orbán Viktor hangsúlyozva: aki felteszi a kezét, saját magát fegyverzi le, és sorsáról nem maga dönt, mert a legyőzöttek történelmét mások írják tovább. A nyugat-európai fiatalok még látni fogják, ahogy elvesztik a hazájukat – mondta.

Az ellenfelek is tudják, most évtizedekre eldőlhet az ország sorsa. Ezért semmitől sem riadnak vissza: nem érvelnek, hanem cenzúráznak, nem vívnak, hanem csípnek, rúgnak, harapnak, és a gyűlölet magvait szórják szét, amerre csak járnak – mondta. Sohasem ment könnyen, de a végén mégis mindig „mi győztünk”. Végül csak hazaküldtük a szultánt a janicsárjaival, a Habsburg császárt a labancaival, a szovjeteket az elvtársaikkal, és most hazaküldjük „Gyuri bácsit” is a hálózatával egyetemben – mondta Orbán Viktor.

Kész rejtélynek nevezte, hogy ennyi vész után a magyarok még ezer év után is itt vannak. Talán azért van így – fűzte hozzá –, mert „mindig tudtuk, hogy létezésünknek van értelme saját magunkon kívül. Tudjuk, mi sem vagyunk hibátlan nép, és a mi történelmünkben is akadtak sötét órák és hideg napok, de biztosak vagyunk abban is, hogy többet adtunk a világnak, mint amennyit kaptunk tőle, a magyarok nélkül szegényebb lenne a világ, fájdalmasabb volna Közép-Európa történelme” – mondta. „Nincs okunk félni most sem, csak annyit kell mondanunk: aki magyar, velünk tart, és győzni fogunk, újra és újra győzni fogunk, mert Magyarország a magyaroké” – tette hozzá.

Minden nemzetet tisztelünk, de mi is elvárjuk a tiszteletet

Semjén Zsolt szerint ma a magyar állampolgárság kiterjesztése által valósul meg a magyar nemzet közjogi egyesítése, ami a 170 éve megfogalmazott 12 pontban úgy jelent meg, hogy „unió Erdéllyel”.

A nemzetpolitikáért felelős miniszterelnök-helyettes Kolozsvárott a Magyar Opera nagytermében beszélt erről március 15-e előestéjén a Magyarország főkonzultusa által szervezett ünnepi gálaműsor szónokaként. Semjén Zsolt szerint a magyar állampolgárság kiterjesztése egyfajta történelmi jóvátétel a mai lehetőségek között. A miniszterelnök-helyettes hangsúlyozta, hogy Magyarország teljes jogú állampolgárságot adott a határon túli magyaroknak, amihez nemcsak magyar útlevelel, hanem szavazati jog is tartozik. Úgy vélte: ez azért fontos, mert így a magyar Országgyűlésben az egyetemes magyarság politikai akarata testesül meg.

Semjén Zsolt elmondta: minden nemzet egyszeri és megismételhetetlen. Így minden nemzetnek – a magyarságnak is – az a küldetése az egyetemes emberiséggel szemben, hogy magyarságát kimunkálja és továbbadja. Úgy vélte, ezt a nézetet két téveszme veszélyezteti. Az egyik a nemzetietlenség, a másik a sovénizmus. Az egyik szerint a nemzet fogalma fölött eljárt már az idő, a másik viszont kétségbe vonja más nemzetek jogát a létezéshez. „Mi minden nemzetet tisztelünk, de elvárjuk, hogy minket is tiszteljenek” – fogalmazott a kormányfő helyettese.

Semjén Zsolt a háromlábú székhez hasonlította a magyar nemzetet, melynek egyik lába a magyarországi, másik a Kárpát-medencei, harmadik pedig a nagyvilágban szétszórta magyarság. Úgy vélte, a nemzetnek mindhárom lábra támaszkodnia kell. Ha bármelyik láb megroggyan, az egész nemzet kerül veszélybe.

A KDNP elnöke szerint a magyarság mindegyik részének szüksége van arra, hogy Magyarország erős legyen. Ha Magyarország gyenge, a külhoni nemzetrészek is bajba kerülnek. Hozzátette: Magyarország ma már belátta, hogy a gazdaságfejlesztési programok is fontosak a határon túli magyarok megtartásához és megerősítéséhez. Azt is megemlítette: az etnikai alapú magyar szervezeteket továbbra is támogatni kell, mert nem mindegy, hogy van-e magyar polgármester, ott van-e a magyar képviselő az ország parlamentjében.

Semjén Zsolt szerint ha a magyarság elfogadná, hogy nem járnak neki az autonómia különböző formái, azt fogadná el, hogy másodrangú nemzet Európában.

Nem adjuk föl soha – jelentette ki Orbán Viktor miniszterelnök március 15-én az Országház előtt tartott állami díszünnepségen.

A kormányfő kifejtette: ismét eljött a nap, amely minden magyar ember szívét fölemeli, az a nap, amikor magyar nyelven írták be a világtörténelem nagykönyvébe a szót: szabadság.

Alig több mint három hét múlva „ismét Magyarország sorsáról döntünk”, és ezen a választáson nem négy év lesz a tét – hangsúlyozta Orbán Viktor, hozzáfűzve: „a legnagyobb csata még előttünk van”.

A kormányfő szerint el akarják venni az országunkat, nem egy tollvonással, mint száz éve Trianonban, most „azt akarják, hogy néhány évtized alatt önként adjuk át másoknak”, más földrésről érkező idegeneknek, akik nem beszélnek a nyelvünket, nem tisztelik a kultúránkat, törvényeinket és életformánkat. Hozzátette: azt akarják, hogy mostantól egyre inkább ne mi és a leszármazottaink éljenek itt, hanem valaki mások. Megjegyezte: nagy nyugati népek és nemzetek „városról városra, kerületre kerületre veszítik el az országukat”.

Kifejtette: azok az országok, amelyek a határaiknál nem akasztják meg a bevándorlást, elvesznek, felemésztik őket. Mindezt külső erők és nemzetközi hatalmak akarják ránk kényszeríteni – „ittthoni csatlósai segítségével” –, és a küszöbön álló választást jó alkalomnak látják erre – hangsúlyozta.

A miniszterelnök beszédében azt kívánta, hogy Magyarország legyen szabad, független és magyar ország. „Nem csupán egy választást akarunk megnyerni, hanem a jövőnket” – jelentette ki a Fidesz elnöke, majd arról beszélt, hogy az egyik oldalon „mi, a nemzeti érzelmű milliók”, a másik oldalon a világpolgár elit áll: nemzeti és demokratikus erők az egyik, nemzetek feletti és antidemokratikus erők a másik oldalon.

A kormányfő szerint Európa és benne a magyarok világtörténelmi fordulóponthoz érkeztek, még sosem feszültek egymásnak ilyen nyíltan a nemzeti és a globalista erők. Közölte: messze még az elvégzendő munka vége, és bár a nyolc év eredményei magukért beszélnek, emlékeztetni rájuk fontos, de nem elég. Meg kell védeni az eredményeket és harcra kell szállni, hogy legyen értelme folytatni. Orbán Viktor rámutatott: Európa és Magyarország egy civilizációs küzdelem közepén áll, egy népván-

A vásárhelyi választás tanulságai

Beszélgetés Harrach Péter KDNP-frakcióvezetővel

Hódmezővásárhely kereszténydemokrata polgármestere, Almási István halála miatt február 25-én időközi polgármester-választás tartottak a Csongrád megyei Hódmezővásárhelyen, ahol – meglepetésre – a baloldali, liberális és szélsőjobboldali ellenzék által is támogatott független aspiráns, Márki-Zay Péter legyőzte a Fidesz–KDNP jelöltjét, Hegedűs Zoltánt. A választás tanulságainak levonására kérte Harrach Pétert, a Kereszténydemokrata Néppárt parlamenti frakcióvezetőjét a GONDOLA hírportál.

Az ellenzéki táborban magas árfolyamon veszik a keresztény-nemzeti-polgári oldalról érkezőket. Rejtőzködő választás céljára az a legalkalmasabb, aki nem kötődik párthoz, de az értékrendet markánsan képviseli. Most is ez történt, egy családcentrikus, hívő emberként fellépő jelöltet sikerült választani.

– **Miért lehetett ennyire sikeres az ellenzéki jelölt kampánya egy prosperáló, hagyományosan jobbra szavazó városban?**

– A két fél kampánystratégiája különböző volt. Miközben az ellenzéki jelöltet a háttérből támogató ellenzéki pártok és média országgyűlési kampányt és a kormányval szembeni gyűlöletkampányt folytatott, addig a kormánypártok önkormányzati kampányt csináltak, a város fejlődéséről beszéltek. Másrészt a győztes jelölt marketingszakember, magas szinten űzi a politikai áru érté-

kesítését is. Ezt lehet szeretni vagy nem szeretni, de a hatékonysága kétségbevonhatatlan. Még egy jellemzője volt a vásárhelyi kampánynak: a hihetetlen aktivitás a közösségi médiában – ennek jelentőségét láthattuk a legutóbbi amerikai elnökválasztás során is.

– **A médiát, anyagi és emberi erőforrást nem sajnáló baloldal már be is nyújtotta a számlát: a megválasztott vásárhelyi polgármesternek másfél nappal győzelme után az MSZP volt miniszterelnök-jelöltjénél, Botka László szegedi polgármesternél kellett vizitálnia és nyilvánosan hálálkodnia a kampányban nyújtott segítségért. Kérdés, hogy azok a hódmezővásárhelyi választók, akik sosem szavaznának a bukott baloldalra vagy a Jobbikra, de Márki-Zayban mégis megbíztak, most mennyire érzik átverve magukat...**

– Számomra megválaszolatlan kérdés, mi kellett ahhoz, hogy valaki közösségbe kerüljön azokkal, akik esküdtek ellenségei az általa vallott és képviselt értékeknek? Azt a magát konzervatívnak és volt Fidesz-szavazónak valló jelölt nem gondolhatta, hogy viszonzatlanul kap támogatást a balliberális pár-

toktól. Nagycsaládos emberként ezek után mellőzni fogja a családügyet és lelkesen fogja dicsőíteni az alternatív együttéléseket? Hívó emberként úgy hálálja meg a DK támogatását, hogy partner lesz az egyházak pártállami besorolásában? Nemzeti gondolkodású emberként el fogja viselni a „nyílt társadalom” követőinek nemzetellenességét? Annyira nem lehet civil valaki, hogy ne lássa, táborot váltani nem lehet következmény nélkül.

– **Alkalmazhatja-e sikerrel a hódmezővásárhelyi stratégiát az ellenzék április 8-án a 106 egyéni választókerületben, ha minden párt összeáll a szélsőjobbtól a baloldalon át az ultraliberálisokig?**

– Hasonló jelenségek lesznek, de egy az egyben nem lehet mindenhol eljátszani a vásárhelyi forgatókönyvet. A választóinknak tudatosítani kell magukban, hogy a függetlennek látszó és látszólag helyes értékrendet valló ellenzéki indulók a parlamentbe kerülve az ellenzéki pártok törekvéseit fogják támogatni. A múlt vasárnapi szavazás tanulságait viszont le kell vonnunk. Nekem egyébként tetszett az az írás, ami erről a Gondolán megjelent.

– **„Hódmezővásárhelyen győzött a baloldal” – harsogja az ellenzéki média, miközben egyik ellenzéki párt sem mert elindulni a választáson, inkább egy jobboldalinak látszó független jelöltet tolt maga elé trójai falóként. Ön hogyan látja a múlt vasárnapi időközi polgármester-választást?**

– Az ellenzék gyenge és megosztott. Ha kiállnak a küzdőterre, vesztenek. Ezért kerestek egy esélyes jelöltet, felfegyverezték és segédeket adtak mellé, majd a bokorból drukoltak neki.

Bagdy Gábor: Egyes áldozatok hősök is voltak

A kommunizmus öl – jelentette ki Gulyás Gergely, a Fidesz frakcióvezetője február 23-án a bolsevik rendszer áldozatainak emléknapja alkalmából tartott megemlékezésen. Bagdy Gábor, a KDNP budapesti elnöke, főpolgármester-helyettes arra mutatott rá, hogy egyes áldozatok hősök is voltak.

HAZÁNK – MTI

A KDNP helyi szervezete és fővárosi választmánya által rendezett eseményen Gulyás Gergely kifejtette: a kommunista rendszer „eredménye” százmillió áldozat volt, hiszen „a kommunizmus öl és mindig szenvedést hoz”. Hozzátette, ennek egyik mementója a Gyorskocsi utcai épület is, ahol vagy másfélszáz „magyar hőst, mártírt, forradalmárt” vittek a vesztőhelyre, celláiban pedig ezrek raboskodtak jogfosztottan és igazságtalanul.

Ahol olyan, „ép, civilizált ésszel teljesen felfoghatatlan kegyetlenkedéseket” hajtottak végre az ÁVH-s tisztek, „ame-

lyekre a kommunista hatalom bármikor képes volt saját népével szemben” – fogalmazott.

Mint mondta, a kommunisták nemzedékeket fosztottak meg álmaik, vágyaik megvalósításának lehetőségeitől, elszakított nemzetrészeinket pedig „még attól is, hogy magyarul álmodjanak”.

Bagdy Gábor, a KDNP alelnöke, főpolgármester-helyettes arra mutatott rá, hogy egyes áldozatok hősök is voltak, hiszen a börtönben is megőrizhetjük szabadságunkat, eldönthetjük, hogy jók vagy gonoszak leszünk, küzdünk a túlélésért vagy elkeseredünk, szolgáljuk Istent és embertársainkat, avagy önző módon magunkba fordulunk.

Rétvári Bence: Sokféle áldozatra kell emlékeznünk

KDNP.HU – MTI

Rétvári Bence országgyűlési képviselő (KDNP) a Kommunizmus Áldozatainak Emléknapján a váci rabtemetőben tartott megemlékezésen hangsúlyozta, visszagondolhatunk arra a 800 ezer honfitársunkra, akiket a világháború végén vittek el több évnyi kényszermunkára.

Gondolhatunk azokra, akik a kiépülő diktatúra koncepciók pereinek váltak áldozataivá, börtönbe kerültek, vagy kivégezték őket, megemlékezhetünk azokról is, akik pillanatok alatt veszítették el állásukat, mert keresztények és nemzetiek voltak – fogalmazott a kereszténydemokrata politikus.

Fel kell idéznünk azokat az embereket is, akiket különböző internálótáborokba vittek, vagy családjikkal együtt kitelepítettek, és azokról is meg kell emlékeznünk, akiktől elvették a földjüket vagy kisebb-nagyobb üzemeiket – sorolta az államtitkár.

Közlése szerint egymillió ember ellen indult büntetőeljárás hazánkban az '50-es évek elején, s 390 ezer embert ítéltek el politikai okokból.

Rétvári Bence hozzátette: gondolnunk kell azokra az ezrekre is, akiket az '56-os forradalom idején öltek vagy sebesítettek meg, akiket bebörtönöztek, vagy azokra a százakra, akiket megtorlásul kivégezték, de azt a 200 ezer embert sem szabad elfelejtenünk, akik elmenekültek az országból. Mint mondta, összességében 10 millió emberről is beszélhetünk, akinek negyven évet vettek el az életéből.

Az államtitkár kiemelte, az elmúlt években fontos feladata volt a kormánynak, hogy az üldözött embereknek az igazságérzetét tudja szolgálni, mert a 2010-et megelőző években a Gyurcsány- és Bajnai-kormány befagyasztotta az áldozatoknak megítélt nyugdíj-kiegészítéseket.

A KDNP alelnöke hozzátette, a múlt évben 60, az idén pedig 40 százalékkal emelte meg a kormány ezeket a pótlékokat. A politikus megjegyezte, hogy a kommunizmus idején megítélt magas, nem a teljesítményért, hanem a kommunista párhűségért járó nyugdíj-többletet visszavette a kormány.

Ütőképes Magyar Honvédség nélkül nincs szuverén állam

Örökérvényű igazság, hogy ütőképes Magyar Honvédség nélkül Magyarország nem lehet szuverén állam – közölte a Simicskó István honvédelmi miniszter, a KDNP alelnöke a „170 éves a Magyar Honvédség” című programsorozat nyitórendezvényén a közelmúltban Budapesten.

Simicskó István – aki a hetvenedik, a rendszerváltás óta pedig a hetedik honvédelmi miniszter – beszédében felidézte: miközben Magyarország határait igyekeztek megvédeni, áttekintette valamenyny elődje tevékenységét. Elmondta, a Magyar Honvédség fennállásának 170. évfordulóját ünneplő programsorozat indítását az 1796. február 20-án született Mészáros Lázár első hadügyminiszter előtti tiszteletből idéztették erre az időszakra.

Kifejtette: Mészáros Lázár – akit 1848. április 7-én neveztek ki miniszterré – augusztus 16-án a magyar haderő szervezéséről azt mondta: „amit lehet, azt meg kell tartani a régi katonai rendszerből, de a Magyar Hadsereg megszervezéséhez idő kell”. Mészáros Lázárnak a történelmi események miatt nem volt sok

ideje – jegyezte meg Simicskó István.

Kiemelte: nem sok nemzet van, amely olyan rövid idő alatt olyan erőt tudott volna létrehozni, mint a Mészáros Lázár első hadügyminiszter irányításával 1848-ban felállított magyar hadsereg, amely a világ akkor egyik legerősebb haderejével, az osztrák haderővel szemben állt helyt.

A miniszter szerint a nemzet kialakulásának időszakában a „rendíthetetlen hazaszeretet, hit, szellemiség” adta az erőt ahhoz, hogy akkor sok dicsőséges csatában álltak helyt a magyar katonák.

Simicskó István hozzáfűzte: Magyarország függetlenségének megőrzéséhez fontos a hazaszeretet, s ebben a honvédségnek, a katonáknak példát kell mutatniuk.

„Ahhoz, hogy meg tudjuk őrizni magyarságunkat, Magyarországot, tevékeny törődéssel, odafigyeléssel, alkotó kreativitással kell építeni a Magyar Honvédséget” – emelte ki, hozzátéve: a már megkezdett Zrínyi 2026 honvédelmi és haderőfejlesztési program nyomán a honvédségben elkezdődött a fejlődés időszaka.

A magyar nép sorsot választott magának

A magyar nép sorsot választott magának 1848. március 15-én, olyan sorsot, amitől megremegett egész Európa – jelentette ki Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszter, a KDNP alelnöke a nemzeti ünnep alkalmából szervezett önkormányzati ünnepségen Kisvárdán.

HAZÁNK – MTI

Seszták Miklós úgy fogalmazott: ha március 15. pusztán „egyszerű nemzeti győzelem” lenne, akkor nem emlékeznénk rá úgy, mint a legfontosabb ünnepünkre. „Úgy érezzük, hogy ez a nap minden magyar szabadságharcnak része volt, annak is, ami korábban zajlott és annak is, ami csak később jött el” – fogalmazott a miniszter.

A Művészetek Házában megtartott ünnepségen Seszták Miklós arról beszélt, ezen a napon a tisztaság és az őszinteség legyőzhette a hatalmat, a félelmet és az elnyomást. „Százhetven év telt el és ma is itt állunk együtt, képesek vagyunk rá, hogy együtt mozduljunk, van közös akaratumk, és

tudjuk, milyen életet akarunk” – hangsúlyozta a miniszter.

A kereszténydemokrata tárcavezető – felidézve a forradalom történetét – arról beszélt, hogy csakúgy, mint 1848-ban, a magyaroknak ma is meg kell küzdeniük a szabadságukért és a függetlenségükért.

„Nemcsak a szabadságunkat akarják elvenni, hanem már a nemzeti identitásunkat, a kultúránkat, a gyermekeink jövőjét is. Mindaz, amiért a történelem során küzdöttünk, elveszhet” – figyelmeztetett a KDNP alelnöke.

Hangsúlyozta, a magyarok nem hagyhatják, hogy mások döntsék országuk sorsáról, „nem hagyhatjuk, hogy tönkretegyék Magyarországot, meg kell őrizni a hazánkat olyannak, amilyennek szeretjük”.

Seszták Miklós nemzeti fejlesztési miniszter, a KDNP alelnöke és Leleszi Tibor, Kisvárdai kereszténydemokrata polgármestere egy huszár hagyományörzővel beszélget

A pócspetriek igazsága

Mindazok, akik hűséggel viselték az áldozatot, hosszú távon „megkapták az igazukat” – jelentette ki az egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár a kommunizmus áldozatainak emléknapja alkalmából tartott ünnepségen, a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Pócspetriben.

Soltész Miklós szerint az áldozat mellett a hűségről is beszélni kell, hiszen az, hogy sokan megőrizték hűségüket kereszténységük vagy hazájuk iránt, tiszteletre méltó még ennyi év távlatából is – utalt az 1948-ban a felekezeti iskoláikért harcoló, majd a kommunista megtorlást elszenvető

pócspetri emberekre az államtitkár.

A római katolikus templomban az áldozatok emlékére megtartott szentmisén a KDNP alelnöke felidézte, hogy hetven évvel ezelőtt jelentette be az akkori kormány a felekezeti iskolák államosítását, és ezzel elkezdődött a papok és az egyházi rendek képviselőinek üldözése és bebörtönzése.

Ebből Pócspetri is „kivette a részét”, a község hatalmas áldozatot hozott – emlékeztetett az 1948. június 3-án a településen történekre az államtitkár. Ezen a napon Asztalos János plébános felhívására az esti litánia után több száz hívő vonult a

közsegháza épületéhez, ahol az iskola államosításáról dönteni hivatott képviselőtestület ülésezett. Az ellenük kivézényelt rendőrök egyikének kezében dulakodás közben elsült a fegyver és halálra sebesítette az egyenruhást.

A rendőr halálára hivatkozva kiáltotta ki a hatalom bűnösnek a pócspetriet. Királyfalvi Miklóst, a község segédjegyzőjét pár nappal később kivégezték, Asztalos János plébánost halálra ítélték, de az ítéletet másodfokon életfogytiglani börtönre enyhítették. A község lakói közül több embert letartóztattak, bántalmaztak, többen súlyos büntetést kaptak.

Mutatja Pócspetri erejét és hűségét, hogy a történelem ellenére a község az elmúlt évtizedekben számos papot nevelt ki az egyház számára, ezért pedig köszönettel tartozunk – fogalmazott Soltész Miklós.

A pócspetrieknek egészen a rendszerváltásig kellett várniuk igazukra: a Fővárosi Bíróság 1990-ben helyezte hatályon kívül az 1948-as ítéletet. Asztalos Jánost és Királyfalvi Miklóst felmentették az ellenük emelt vád alól, illetve hatályon kívül helyeztek további négy vádlott elleni ítéletet is. A bíróság 1993 végén perújítási tárgyalás alapján további két vádlottat mentett fel bűncselekmény hiányában.

Aradszki András: Az európai népekkel vagyunk szolidárisak, akiket senki sem kérdezett meg a migrációról

„Miközben a párizsiak, a bécsiak és a prágaiak csak úgy petőfisen, lázadással és fegyverrel próbálták lerázni magukról az elnyomást, addig Pesten a magyarok vértelen átmenetet hajtottak végre, csendben, a reformkor gondos előzetes felkészülésével, tárgyalásokkal, nem szélsőségesen délibábokat kergetve, hanem reális megoldási javaslatokkal” – idézte fel a 170 évvel ezelőtti eseményeket Aradszki András országgyűlési képviselő (KDNP), energiaügyi államtitkár ünnepi beszédében Törökbálinton.

HAZÁNK

„Batthyány, Széchenyi, Kossuth, Deák, Eötvös, Kaluzál, Szemere és a többiek nemzetben, hazában gondolkodó, magyar hazafiak voltak. Megfért közöttük a fontolva haladótól a gyors megoldásokat keresőig mindenki, mert közös és elérhető volt a cél. Racionalitásuk hatását és eredményét mutatja, hogy miközben az európai forradalmak 1849-re sorra elvéreztek, a mi szabadságharcunk ennek az évnek a derekán aratta a legnagyobb győzelmeket. Akkor is, amikor a Habsburg-ház trükkök százaival próbálta meg törbe csalni a magyar kormányt. Ez Európa számára meglepetés és egyben a remény jele is volt. Ma így mondanánk: unortodox szemlélet és gyakorlat” – tette hozzá a kereszténydemokrata szónok. Aradszki András úgy vélte: vannak politikai körök, mozgalmak, pártok, amelyek 1919 óta azzal vannak elfoglalva, hogy a hazájukban, Magyarországon idegen érdekek mentén ellenségeskedést szítsanak, anarchiát és felfordulást idézzenek elő, hogy megsemmisítsék a Szent Istvántól örökségbe kapott hazát és nemzetet. Azt a nemzetet és országot, amely Szent László, III. Béla és Mátyás király korában európai nagyhatalom, azaz világhatalom volt! A „merjünk kicsik lenni” jelszóval manipulálva folyamatosan a gyenge és bűnös nemzet tudatát akarják elültetni bennünk, akik többre vagyunk érdemesek. Ők most már nem is titkolják az idegenek tömeges betelepítésének konkrét tervét sem – hangsúlyozta.

Mindenki tudta, hogy Európa szíve dobog a magyar ügyben – hangsúlyozta. „Tudjuk, látjuk, hogy Magyarország külpolitikai helyzete ma sem felhőtlen. Kereszténydemokratáknak mondhatom, hogy hazánk ismét »két pogány közt« próbálja megvédeni határait, függetlenségét, keresztény hitét és hagyományait, polgárainak biztonságát és békéjét. Ez a »két pogány« pedig a hitét és reményét vesztett, posztkeresztény és anarchista Nyugat, valamint a kelet felől már sokadszor közeledő, számunkra idegen iszlám vallás és kultúra” – tette hozzá. Aradszki András kiemelte: Magyarország kormánya volt az első és sokáig az egyetlen Európában, aki

kész volt tenni saját polgárai védelmében, és kész volt arra, hogy azonnal átlátva a helyzet komolyságát, vérontás nélkül megvédje az ország szabadságát. A magát haladónak tartó nyugati politikai elitől pedig csak kritikát, bírálatot és megvetést kapott. „De tudnunk kell: ahogy ’48-ban sem voltunk, most sem vagyunk egyedül. Jelenleg úgy látszik, hogy az Antall József miniszterelnök által létrehívott visegrádi országcsoporthoz tagjai, valamint Ausztria, Olaszország és egyes balkáni országok összefogása által sikerül megvédeni és megőrizni valamit az általunk ismert és szeretett európai kultúrából, identitásból és milióból.

Magyarország ismét Európa figyelmének középpontjában van: a vezetők félve, az európai lakosság irigykedve és reménykedve tekint ránk. Európai polgárok milliói nyilvánítják ki szolidaritásukat Magyarországgal, a magyarokkal, Magyarország kormányával” – tette hozzá. „Egyesek a szolidaritást kérik számon Magyarországon és vezetőin. Nekik bátran mondhatjuk: ahogyan 1848-ban szolidárisak voltunk a francia, osztrák, itáliai és cseh lakossággal, ugyanúgy vagyunk most is szolidárisak azokkal az európai népekkel, akiket nem kérdeztek meg sorsuk alakításával kapcsolatosan”. A KDNP alelnöke evangéliumi idézettel (Mt 7,6) is alátámasztotta gondolatait: „Jézus azt tanította a Hegyi beszédben, hogy *ne adjátok oda a kutyáknak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok oda a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket.*”

A kereszténydemokrata politikus a következőkkel zárta ünnepi beszédét: „A történelem nagy pillanataiban a lelkiismeret parancsa egybeesik a kor parancsával. Március ifjai és idősebbjei a lelkiismeretük szavára megtették azt, amiről azt gondolták – és jól gondolták –, hogy a kor parancsa. Ha jól döntünk, és nem herdáljuk el az eddig kivívott szabadságunkat és függetlenségünket április 8-án, hanem tovább járunk azon az úton, amin 2010-ben elindultunk – akkor meg vagyok győződve arról, hogy *a magyar név megint szép lesz, méltó régi nagy híréhez, mert mit rákentek a századok, lemoszuk a gyalázatot.*”

Magyarnak lenni kötelesség és küldetés

Magyarnak lenni kötelesség és küldetés is egyúttal, hogy a nemzetet megőrizzük – mondta Semjén Zsolt nemzetpolitikáért felelős miniszterelnök-helyettes, a KDNP elnöke március 6-án könyvének budapesti bemutatóján. Kijelentette: a magyar állampolgárság jár minden magyarnak, éljen bárhol a világon.

HAZÁNK - MTI

Semjén Zsolt az *Egymillió* című, a nemzetegyesítéssel és a magyar kereszténydemokrata politika történetével foglalkozó könyvének bemutatóján kiemelte: ő maga, családja erdélyi gyökerei okán pontosan tudja, mit jelent, ha valakit generációkon át bozognak, hazátlannak neveznek.

A KDNP elnöke rámutatott: az állam célja és értelme, hogy a magyar nemzet fennmaradjon és az emberek életminősége javuljon. A magyar nemzet pedig akkor tud fennmaradni, ha minden nemzetrésze fennmarad – hangsúlyozta.

Ugyanakkor látni kell a reális helyzetet is: Trianon után idegen hatalmak fennhatósága alá, kisebbségi sorsba került a Kárpát-medencei magyarság fele. Ennek okán jelentős veszélyként jelentkezik a természetes asszimiláció – mondta. Szintén veszélyforrásként jelölte meg az uniós csatlakozás utáni elvándorlást, amely főleg Romániára jellemző.

Hozzátette: száz éve az utódállamok deklarált és következetes célja a területükön lévő magyarság elűntetése jobb esetben beolvasztás, rosszabb esetben a fizikai elűntetés formájában.

Kitért arra is: a 2004. december 5-ei „nemzetárulás, amit Gyurcsány Ferencék csináltak” lelki Trianon volt, brutális sebeket okozott a külhoni magyarságnak, és a velünk ellenséges államok malmára hajtották a vizet.

Ahhoz, hogy a magyarság megmaradjon, szükség van egy erős, gazdaságilag stabil anyaországra, külpolitikára, öntudatos és büszke magyarságra, amely a saját nemzeti értékeit tudja, vállalja, és kiáll az egyetemes nemzeti magyarság mellett – mondta. Szükség van a hagyományos támogatási formákra is – tette hozzá, jelezve: 2010-hez képest megtízszerezték a külhoni magyaroknak juttatott támogatásokat. Kiemelte az elszakított területeken indított gazdaságfejlesztési programokat, és azt mondta: ez jó az ott élő magyarságnak, és mivel gazdasági fejlesztést visz oda, jó a többségi nemzetnek is.

Kitért a külhoni magyar etnikai pártok és szervezetek kormányzati támogatására is, és azt mondta: az ottani magyarság megmaradása szempontjából döntő jelentőségű, hogy az adott településen magyar-e a polgármester vagy sem, bent van-e a magyar párt az ottani parlamentben – akár kormányon – vagy sem.

Semjén Zsolt, akivel Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke, a Nemzeti Fórum elnöke beszélgetett, a Kölcsey Kör rendezvényén személyes életcéljának nevezte a kettős állampolgárság megadását.

A magyarság mindig egy volt nyelvében, kultúrájában, és Szent István óta politikai nemzet is – emelte ki. Ahhoz, hogy az asszimilációt meg lehessen állítani, illetve fordítani, kell egy nagyon erős impulzus, ami az állampolgárság megadása minden magyarnak, éljen bárhol a világon. Kijelentette: nincs A és B kategóriájú magyar, egy magyar nemzet van, ugyanaz az állampolgárság illeti meg a külhoni magyarokat is, mint az anyaországiakat.

Azzal, hogy az egyetemes magyar nemzet egy politikai listára szavazhat, kifejezhető, hogy sorsközösség vagyunk és minden magyar politikai akarata megtestesül a magyar Országgyűlésben – tette hozzá.

Azt is mondta, hogy napjainkban „manifeszt keresztényüldözés” zajlik, és kifinomult módszerekkel ez történik Európában is; emberek veszítik el állásukat, mert keresztet viselnek. Az iszlám invázió mint kés a vajba, úgy tud benyomulni Európába – jelentette ki. Az iszlám nem keresztény ellenállással találkozhat, hanem egy vákuumba nyomul be, az elmúlt évtizedekben ugyanis tudatosan rombolták a keresztény civilizációt és identitást Európában – mutatott rá. A védekezés akkor lehetséges, ha mint állam megvédjük határainkat és keresztény identitásunkat, a keresztény civilizációt tudatosítjuk magunkban. Az is a keresztény civilizáció része, aki nem tartja magát hívőnek, nem jár templomba vagy bizonytalan – emelte ki Semjén Zsolt.

Bíró Zoltán, a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Archivum főigazgatója a könyvet ismertette a nemzetpolitikával összefüggésben a megtartott ígéretet hangsúlyozta, vagyis hogy meglelt az egymillió új magyar állampolgár a külhoni területekről. A nemzetpolitika akkor lesz valóban nemzetpolitika, ha az egész nemzetre irányul, ehhez pedig erős anyaországra, erős és vállalkozó szellemű kormányra van szükség, amely támaszt jelent a határon túl élőknek – fogalmazott.

Semjén Zsolt *Egymillió* című könyvének digitális verziója megtalálható a kdnphonlapon.hu honlapon, a **Képviselői könyvek menüpont** alatt.

Kik vagyunk mi?

Semjén Zsolt: Egymillió c. kötetéről

Lapunk előző számában (Hazánk, 2018. február, 11. oldal) már közöltünk recenziót Semjén Zsolt: Egymillió című kötetéről (szerk. Szényei Gábor András), mely a Barankovics István Alapítvány (BIA) gondozásában, a „Kereszténység és közélet” sorozatban jelent meg. A könyv hivatalos bemutatójáról szóló tudósítást az 4. oldalon olvashatják, az alábbiakban pedig a BIA honlapján napvilágot látott könyvismertetőt közöljük.

BARANKOVICS.HU

A nemzetpolitikáért felelős tárca nélküli miniszter és miniszterelnök-helyettes kötetének címválasztása nem véletlen: aki egy kicsit is jártas a magyar közéletben, tudja: a könyv címéül választott szám arra az egymillió honosított külhoni magyarra utal, akiknek a 2010-től kibontakozó magyarországi nemzetpolitikai stratégiának köszönhetően volt lehetősége jogilag és politikailag szorosabbra fűzni kapcsolatait az anyaországgal. Ha belelapozunk a könyvbe, mindjárt az első fejezetben felidéződik a Fidesz–KDNP mögöttünk álló két kormányzati ciklusát összekötő szimbolikus jelentőségű történet. A 2010-es választások után Semjén Zsolt azt ígérte Orbán Viktornek, hogy 2014-re meglesz az ötszáz ezer új magyar állampolgári eskü, a következő, 2014-es választási győzelem után a Kossuth téren május 10-én elmondott beszédében pedig miniszterként 2018-ra ennek a számnak a megduplázását vállalta. Mint ismeretes, az egymilliomodik magyar állampolgár ünnepélyes állampolgári esküjére már a múlt év december közepén sor került. Az egymillió új magyar állampolgár döntő hányada a Kárpát-medencéből, több mint 100 ezren pedig a diaszpórából kérték honosításukat.

Semjén Zsolt „Egymillió” című könyve válogatás a politikus parlamenti felszólalásaiból, a médiának adott interjúkból, különböző fórumokon napvilágot látott írásokból. Így együtt bontakozik ki belőlük a 2014–2017-es periódus közéletének kereszténydemokrata olvasata. Figyelmet érdemel mindenekelőtt a válogatás tematikája, amely már önmagában is reprezentálja nemcsak a ciklus legfontosabb történéseit, de a Semjén Zsolt által 2003-tól pártelnökként vezetett kereszténydemokrata párt stratégiájának kulcsfontosságú elemeit is. A nemzetpolitikai gondolatokon túl helyet kaptak a kötetben a családpolitikában és az egyházpolitikában elért eredményeket bemutató írások, de az olyan aktuálpolitikai csaták tanúbizonyságai is, mint a bolton vasárnapi nyitva tartása, a lex CEU, a civiltörvény vagy a migrációs válság kapcsán keletkezett, politikai vitákra adott reakciók.

A ciklus elejére esett a Kereszténydemokrata Néppárt 70 éves fennállásának évfordulója, amihez a kötet

két hosszabb fejezete is kapcsolódik: a szerző közli az ez alkalomból megjelent, jubileumi kiadványhoz írt előszavát, valamint a KDNP Országos Nagyválasztmányán 2014. szeptember 27-én elmondott beszédét is. Ez utóbbiban nagy ívű áttekintést ad az európai és a magyar kereszténydemokrácia szellemi gyökereiről, a Keresztény Demokrata Néppárt 1944-es megalakulásának körülményeiről, majd a rövid életű, de a kommunista diktatúra feltartóztatásában annál heroikusabb szerepet játszó Demokrata Néppárt történetéről és a rendszerváltás után újjáalakuló KDNP korszakairól. A történelmi összefoglaló nem rejti véka alá, hogy a magyar kereszténydemokrácia politikai képviseletének a politikai porondon való megmaradását az elmúlt 70 év alatt számos válsághelyzet kérdőjelezte meg, ugyanakkor hangsúlyozza azt is, hogy a rendszerváltáskor újjáalakult történelmi pártok közül a Kereszténydemokrata Néppárt ma egyedüli pártként van jelen a politikai palettán. „Kik vagyunk mi? Három tételben adhatjuk meg a választ: Mi vagyunk az egyetlen történelmi párt, mi vagyunk az egyetlen keresztényszociális párt, és mi vagyunk az egyetlen világnézeti párt” – olvashatjuk a könyvben is ennek az útnak a pártelnök által több ízben megfogalmazott összegzését. (31. o.). A KDNP és a Fidesz viszonyának értelmezése visszatérő eleme a válogatott írásokat tartalmazó kötetnek. Semjén álláspontja szerint a két párt kapcsolatának lényege a nagy gyűjtőpárt és egy világnézeti párt szövetsége, s ebben a KDNP funkciója, hogy a keresztény világnézethez kapcsolja a Fideszt, hogy az ne veszítse el „szellemi forrásvidékét” (85. o.), mert – és ez meggyőződése – világnézeti alapok nélkül minden politikai formáció pusztulásra van ítélve. A Fidesz–KDNP-szövetség – nyilatkozza másutt – „a többség és az igazság gondolatkörében fogant, ahol a Fidesz egy nagy széles gyűjtőpárt kereszténydemokrata ihletettséggel, a Kereszténydemokrata Néppárt pedig egy világnézeti párt” (49. o.).

A kereszténydemokrata világnézeti alapok reprezentálását a könyvben a válogatást színesítő, az évfordulókhoz, emlékekhez kapcsolódó gondolatok nyomatékosítják. Olvashatunk többek között a reformáció 500. évfordulójára adott reflexiókról vagy például Avilai Nagy Szent Teréz, Bol-

Horváth Béla, az eseményt szervező Kölcsey Kör vezetője, Lezsák Sándor, a Nemzeti Fórum elnöke, Semjén Zsolt nemzetpolitikáért felelős miniszterelnök-helyettes, a KDNP elnöke és Bíró Zoltán, a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Archivum főigazgatója a könyvbemutatón

dog IV. Károly, Szent László életútjának manó szülői üzeneteiről. A 2017. május 14-én, Szent László király szentté avatásának 825. évfordulóján a nagyváradi székesegyházban elhangzott beszédében a miniszterelnök-helyettes többek között kiemelte, hogy az uralkodóházak közül az Árpád-ház adta a legtöbb szentet a Katolikus Egyháznak. Maga Szent László pedig – akinek a nép kollektív emlékezetében fennmaradó legendái a szent király történelmi közösségre gyakorolt hatását mutatják – „személyében fejezi ki a magyarság önértelmességét: a keresztény Európa védőpajzsa” (148–149. o.).

„Karitás a migránsok felé, de önvédelem a migrációval szemben” (86. o.) – ezzel a Gondola hírportálnak 2015 augusztusában adott interjújából vett idézettel lehetne tömören összefoglalni Semjén Zsoltnak a kötetben található, a migrációs válság kezelésére vonatkozó nézeteit. A kereszténydemokrata politikus szerint a humanitás jegyében mindenekelőtt a migránsok szülőföldjükön maradását kell segíteni úgy, hogy emberi életet élhessenek a saját hazájukban. De gondolnunk kell a saját identitásunk védelmére is, amihez minden nemzetnek és civilizációnak joga van – nekünk azért, hogy „Európa Európa maradhasson” (u. o.). A kereszténydemokrata pártelnök több interjújában hangsúlyozta, hogy itt nem csupán két civilizáció találkozásából eredő nehézségekkel, a másod- és harmadgenerációs bevándorlók integrációjának kudarcos tapasztalataival vagy a terrorizmus veszélyének növekedésével kell számolni, hanem annak az Európán belüli világnézeti küzdelemnek az aspektusait is fel kell ismerni, ami a keresztény-konzervatív értékrendet vallók és a baloldal között folyik. Utóbbiak a migránsokban nemcsak saját potenciális szavazóikat látják, hanem olyan erőt is, amely a „keresztény örökséget végleg relativizálja”. Egy, a Magyar Időknek adott 2016-os interjújában Semjén Zsolt kifejtette: a migráció támogatásának a munkaerőhiánnyal történő legitimálását azért nem tekinti hitelesnek, mert Európá-

ban is számos munkanélküliséggel küzdő ország van, ahonnan az integrálhatatlanság veszélye nélkül lehetne megoldani a munkaerő pótlását. „Ami pedig a demográfiát illeti, Európának saját magát kell fenntartania: a családok megerősítésén, a gyermekvállalás anyagi és morális ösztönzésén keresztül. És ha mégis arra szorul egy ország, hogy kívülről népességet kell pótolnia, az integrálhatóság, a józan ész és az életösztön szabályai szerint akkor is csak olyan csoportokat szabad beengedni, akik kulturális-vallási és etnikai szempontból európainak tekinthetők” (102–103. o.) – nyilatkozta.

Egy recenzióban óhatatlanul is leegyszerűsítő az olvasottak rekonstruálása, itt is csak utalni tudunk rá, hogy a kötetben a közelmúlt aktuálpolitikai vitáiban való állásfoglalások egész sorával találkozhat az olvasó, amelyek illeszkednek a nemzetpolitika fent vázolt koordinátarendszerébe.

Az „Egymillió” hangsúlyait a könyv végén található „Summa summarum” címet viselő, a Hazánkban 2017 augusztusában napvilágot látott interjú teszi ki. Ebben az interjút készítő Kárpáti Katalin többek között azt kérdezte a miniszterelnök-helyettestől, mire büszke az elmúlt időszak eredményei közül. Idézzük Semjén Zsolt választát: „arra, hogy az országot kivettük az államcsőd széléről – amit az IMF-es és brüsszeli ellendrukkereink is kénytelenek elismerni –, és ma Magyarország erős, rendezett és magabiztos. És hogy a magyar identitásvédelem jegyében megállítottuk és kivédjük a migrációt. Nemzetpolitikusként: arra, hogy éles konfrontációkat vállalva képviseljük – és nem is sikertelenül – a keresztény civilizáció normativitását. És persze rendesen kistafiroztuk a történelmi egyházakat. Kereszténydemokrata elnökként arra, hogy megvalósult a családok prioritása, így a családi típusú jövedelemadóztatás lehetősége – amiért egy emberöltőn át harcoltunk –, és hogy a KDNP megkerülhetetlen értékhatalmi erő lett. Summa summarum, nem élttem hiába.” (156. o.)

Békefy Lajos:

Miért imanagyhatalom az USA közel 250 éve?

**MÁRCIUS 15.
LOBOGÓJÁRA: AZ IMA
NEMZETÉPÍTŐ EREJE
– IMA-TÖRTÉNETI
ÉRDEKESÉGEK (1.)**

Nemzeti ünnepünk, a magyar forradalom és szabadságharc közelgő 170. évfordulóján, ama fényes márciusi napok neves és névtelen hősei előtti belső tiszteletadással és főhajtással megállva, most egy egészen sajátos történetet teszek oda a közös emlékezet és emlékezés asztalára és Kedves Olvasóim elé. Imatörténetet – mégpedig a mi magyar fényes napjainkat jóval megelőző, akkorra az USA-ban immáron közel egy százada, ma pedig már 250 éve nagy odaadással gyakorolt National Day of Prayer-ről szólnak ezek a sorok. És azok hatásáról. Miközben itthon kemény küzdelmekben, becsületes tusákban, haza- és szabadságszeretetből ömlött a drága honfivér 170 éve (is), a világ más táján egészen más formában folyt a harc – de ott is a nemzetért, a nemzeti felemelkedésért. Az Új Világ hatalmas amerikai nemzetének megszületésében, fenntartásában, óriási munkateljesítményeiben, egyházi, főként a protestantizmus megerősödésében az imának és a hitnek központi jelentősége volt és maradt. Tudjuk, a tragikus mélyponton, Aradon is csak az ima maradt a hős vezérek támasztéka és végső menedéke, s az a kapocs, amivel szerettekhez, illetve az élők a kivégzettekhez vissza- és összekapcsolódtak. A nemzeti gyászból és a leveretés utáni apátiából is a hit emelte fel, támasztotta fel újra a nemzetet. És ebben mára is szól hozzánk az üzenet! Meggyőződésem, hogy 21. századi jólétünk jól-létté emelésére is az ima tehet képessé minket – nehogy a fogyasztás és a jólét bálványai fagyasszák kőszívűvé hazánk, nemzetünk polgárait! Áldássá, jól-létté a jólét a hit és az ima erejében formálódik át, tisztul meg. Erre a transzmateriális jól-létre pedig a materiális jólét mellett és azon túl igencsak rászolgált népünk, hazánk, magyarságunk. Efelé segítenek minket ösztönzőleg a jó példák, amelyeket a nemzeti imanapok megalkotásával kínálnak nekünk is a magasra emelkedett nemzetek: az USA, Anglia, Skócia, Dánia, Svájc, Norvégia, Izland és mások. Ahol ma is működnek a nemzeti imanapok. De miről is szólnak ezek, mire ösztönöznek? Hogyan és miért jöttek létre, milyen igény tartja fenn ezeket már 200-250 éve? E különös lelki sikertörténetnek járunk utána sorozatunkban.

**SZÉCHENYI, BILLY
GRAHAM ÉS DONALD
TRUMP EGYMÁSNAK
FELELGETNEK**

A magyar nemzeti emlékezet konstruktivitását, pozitív hősállítási magas igényét mutatja az az imatörténeti fáma, amit a „legnagyobb magyar” személye, hite táplált és táplál. A személyes konstruktivitás, a nemzetépítő felelősség közgazdásza és mérnöke, a „vasember”, a Hitel, Világ, Stádium józan megálmodója, az új Magyarhon látomását nyelvi, irodalmi formába öntő kivételes lángelme, gróf Széchenyi István hitének gyakorlásában is kivételes ember volt. Nem véletlen, hogy alkotó konstruktivizmusa okán bizta meg őt gróf Batthyány Lajos, az első felelős magyar kormány miniszterelnöke a közlekedésügyi és közmunka miniszteri tárcával. Hidak, utak, hajózás, s még mi minden fogant meg új hont álmodó elméjében?! Mily megrendítő lehetett álmodó szívvvel, tervező, józan aggyal megélni Aradot és az átmeneti „bukást”? Az örület ellen miből építhetett védőfalat? Hitből és imából! Ez a két hatalmas személyiségformáló belső erőmű elpusztíthatatlan energiája készítette őt arra, hogy a nemzeti önismeret ébresztése céljából tükröt tartson eleink elé. A nagy hiúság, a szalmalángszerű, illanó lelkesedés, a közretség és az irigység, a széthúzás és a gyűlölet olyan magyar átkok voltak szemében, melyek erkölcsi léket ütöttek nemzetünk hajóján. A két-ségbeesett kapkodás, süllyedés, nemzethalál elleni mentéshez nem volt más belső tartalék, mint az erkölcsi erő. Gyógyírként a rég bevált medicinát vette ő is elő: imádkozni és dolgozni! E kettő az, ami a legnagyobb nemzetekhez kapcsolhatja nemzetünket. Március 15. fényes napja szaporította meg e sorokat is. Valójában csak egy mondatot kívántam idézni, amit a nemzetszolgáló grófnak tulajdonít a tiszteletadó emlékezet: „Az ember akkor a legnagyobb, amikor térdel”. Akár ő mondta, akár mástól vette át – ez a valószínű –, igaza volt. Ha nem Isten előtt hullunk térdre, mindig alávethetőek, megalázhatók, önmagunkból kiforgathatók, és szétesők maradunk. Az önkéntes megalázkodás Isten előtt az imában – ez a felemelkedés első és lényeges, legnagyobb lépése. És itt térünk vissza most az amerikai nemzeti imanaphoz.

A 170-180 éve az ima erejéről fogalmazó Széchenyinek vála-

szolt, talán még semmit sem tudva e nagyszerű honfiról, aki német anyanyelve okán meg kellett tanulja édes anyanyelvünket, miként Donald Trump apja, Frederick Trump is a németből váltott át angolra, amikor Amerikába kivándorolt. És egy nemzedékkal később fia, az USA 45. elnöke, Billy Graham tiszteletes ravatalánál, február 28-án a Capitoliumban ezt mondta ki: „Az USA-t az ima tette naggyá és összetartó nemzetté”. Az az ima, ami nemzeti és nemzetemelő erővé kiváltképpen azóta vált az Államokban, hogy Billy Graham tiszteletes 1952-ben azt kérte Truman elnöktől, jelöljön ki egy napot, amikor az egész nemzet Isten felé fordul, imában, böjtben, önvizsgálatban, elmélkedésben. És úgy lett... Azóta évente többször is nyilvánosságra kerülnek az USA-ban nagy közvélemény-kutató intézetektől felmérések arról, mit és hogyan, miért és milyen gyakorisággal, egyénileg vagy közösségben, személyes elvonultságban vagy nyilvánosan imádkoznak az amerikaiak? Mert bizony imádkoznak! Ma is lelki erőműve, hajtómotorja a jó 300 milliós nemzetnek az imádság. Így volt ez az alapító, jobbára puritán atyáktól kezdve a haza sokféle felekezeti és vallású népében. De hogyan is kezdődött a piros betűs amerikai ünneppé vált Nemzeti Imanap története?

AZ IMA FORMÁL ELEGY-BELEGY NÉPBŐL NEMZETET

Az USA Nemzeti Imanapjának a története ugyanúgy nagyszabású, mint az, Akiről, Akihez és amiről szól. 1775-öt ütött a történelem órája, amikor ez a gyönyörű, de küzdelmes történet elkezdődött. Előbb a II. Kontinentális Kongresszus rendelte el, böjtöléssel és imával kapcsolva össze lélekben az amerikaikat. Majd John Adams elnök 1798-ban és rá egy év múlva a megalázkodás, ima és böjt napjaként hirdette ki megtartását. Az imanap története hosszú volt az 1950-es évek elejéig, Billy Graham és Truman elnök közös döntéséig. De ebben a történetben a kegyességi gyakorlaton túl más is benne volt: a népből, a szétdaraboltságból, bibliai fogalommal az elegy-belegy népességből, a lakosokból a nemzeté formálódás nagy műve és folyamata lett. Az Új-Anglia-kolóniákban, még a brit korona uralma alatt a Nemzeti Imanap gyökerei összenőttek a hálaadás napjával. Ez a termés ígéretéért tartott tavaszi

vagy nyár eleji könyörgés és hálaadás természetesen olvadt össze az egész nemzetért mondott közimákkal. Olyannyira, hogy Abraham Lincoln elnök 1863-ban már a hálaadás napjához csatolta, s aztán csaknem 100 évvel később ezt tette Harry Truman elnök is.

VÁROSOK, MAJD AZ EGÉSZ ORSZÁG – „LELKI ÁRAMÜTÉS”

Igen érdekes, hogy a két évszázad alatt végül szerves nemzeti ünneppé vált nap hogyan épült fel fokról-fokra. Mondanánk ma: alulról. Például Boston város vezetése 1768 szeptemberében, tiltakozásként a brit befolyás ellen, bevezette ezt a napot. Virginiában meg éppen bizonyos bostoni intézkedések elleni protestálásként szervezték meg a nyilvános böjtöt és imát 1774. június 1-én. Már korán igyekeztek megfogalmazni azt a hatást, amit ez a nap a lakosságból kiváltott. Thomas Jefferson, az USA 3. elnöke lejegyezte: „ennek a napnak a hatása az egész kolóniában olyan volt, mint az áramütés”, ami felébresztette a virginiaiakban az önkormányzatiság igényét. 1774-1775 során Dél-Karolina, Maryland és Georgia is bevezette ezt az alkalmat. 1775-ben a Kontinentális Kongresszus minden kolóniára kiterjesztette megtartását.

Roppant érdekesen fogalmazott a Kongresszus hivatalos határozatában: ajánlják mindenkinek „a közmegalázkodás napjának (day of public humiliation), a böjtölés és az ima napjának a megtartását”. Figyelemre méltó az is, hogy a proklamáció, a felhívás szövegét a skót származású presbiteriánus/református lelkész, John Witherspoon, a később világhírűvé vált Princetoni Egyetem elnöke, valamint John Hancock amerikai államférfi, kormányzó együtt fogalmazta meg. Ebben is példásan juttatták érvényre a protestantizmus egyik alapvető kormányzási elvét: az egyházi és nem egyházi, a lelkesi és a presbiteri egyenértékű és összetartó együttműködést. A kettőjük által megfogalmazott proklamációt aztán szétküldték minden városba. Még John Adamst, az USA második elnökét is meglepte a pozitív visszhang: ugyanis azok között is lelkesedést és részvételt támasztott, akik egyébként nem járnak vasárnaponként templomba. De a közösségért, a hazáért ők is elkezdtek imádkozni! Már ekkor kezdett kibontakozni e napnak az össznemzeti igénye és jellege.

**ROKONSÁG ÉS
KAPCSOLÓDÁS
ERDÉLLEL –
TÖRTÉNELMI ÉS
TÖRTÉNELEM
FÖLÖTTI
DIMENZIÓK**

S hogy miként kapcsolódik mind-ehhez a kibontakozó tengerentúli pozitív imafolyamathoz Erdély és Bethlen Gábor? Úgy, hogy mind a fejedelem, mind környezete, mind Erdély ebben is megelőzte a korabeli világot. Erről jó, és nagyon szükséges is megemlékeznünk. Nevezetesen: a 16-17. századi Európa erős végvári védőbástyája volt a török ellen Erdély és hazánk. Kiváltképpen Bethlen Gábor volt tudatában annak, hogy a közimában összefogott, lelkileg egységes nemzet olyan, mint a sziklák a tengerparton: a pusztító, vad hullámok is habokká, cseppekké omlanak rajtuk. A bölcs rendek az 1619. május 5. és 26. között Gyulafehérvárott tartott országgyűlésükön azt kérték a frissen királlyá választott fejedelemtől, hogy „Nagyságodnak mind magát, mind udvara népét, sőt egész országát confirmálnia, megerősíteni kellene az Istentől kívánt penitentia/bűnbánat tartásához”. És hallgatott Bethlen a bölcs szóra! Bevezette hazájában a publikus orációcskát, nyilvános imát. A dunántúli reformátusok Nyitra megyében tartott Zsinatán csatlakoztak e döntéshez, még ugyanabban az évben. Kihirdették közbűnbánati nap tartását. Ennek célja az imában összefogott, úgyszintén – az amerikai célhoz nagyon hasonlóan – az erős nemzet megeremtése volt. Erről így fogalmaztak a dunántúliak zsinati rendelkezésükben: közbűnbánati nap azért kell, hogy mindenki megtudja és gyakorolja, „mint kellésék előmozdítsátok szerelmes Hazátokat, édes Nemzeteteket, Véreteket, a maroknyi Magyarorságot, s ebben lévő nyáját a nagy Pásztornak, a Jézusnak”. Íme, így találkozik a haza és a nemzet a mélyben és a magasban, az Új Világ kolóniái, és Erdély, meg a nagyságos fejedelem és az első amerikai elnökök. Mert a történelemnek van egy immanens, történelmi vonulata, s van egy történelem fölötti, isteni dimenziója. Históriai és transzhistoriai dimenziója. Az eredményes nemzetek, népek, családok és emberek pedig mindkettőben megpróbálnak otthon lenni...

(Folytatjuk)

A szerző református szociáletikus, a KDNP Protestáns Műhelyének külügyi titkára

Latorcai János:

Teljes szívvel Lengyelország mellett

A magyarok és a lengyelek rendkívüli barátságát, amely az Árpád-kortól napjainkig töretlenül virágzik, mindig is áthatotta egyfajta szolidaritás, az egymásért önzetlen cselekvés eszméje. Ez a barátság államférfiak, nagy királyok és királynők sorát, szentek és hősök sokaságát teremtette meg. Közös történelmünk egyik talán legjelentősebb és legfényesebb fejezete az 1848-49-es forradalom és szabadságharc volt, amelyben Bem József és Henryk Dembiński tábornokokkal az élen több lengyel tiszt és közkatona vett részt, és ha kellett, áldozta életét a magyar szabadságért.

Magyarország is meghozta a maga áldozatát, amikor Lengyelországot 1939-ben lerohanták a hitleri Németország és a sztálini Szovjetunió csapatai. Ezt követően több mint százezer menekült, lengyel katona és civil személy talált menedéket hazánkban a háború egész időtartama alatt vagy átmenetileg. De azt sem feledhetjük, hogy az 1956. október 23-ai tüntetés a lengyelek melletti rokonszenv és szolidaritás kinyilvánításának a jegyében szerveződött, és a lengyelek is hasonlóképpen reagáltak a magyar eseményekre: vért adtak a magyar sebesülteknek, gyógy- és élelmiszer-szállítmányokat indítottak Budapestre, és menekültjeink egy részét is befogadták.

Így érkezünk el közösen a rendszerváltás hajnalára: két szabadságszerető, de a történelem során többszörösen elnyomott nép reménykedett egy jobb és szabadabb újrakezdésben. A megfeszített munka eredményeként 1999-től a NATO, 2004-től pedig az EU tagjaivá váltunk. Ekkor sokan éreztük úgy, hogy megérkeztünk oda, ahová mindig is tartoztunk.

A 2004 óta eltelt lassan másfél évtized azonban megtanította mindkét nemzetet arra, hogy a szabadság és a jólét nem ajándék, hanem a jól végzett munka, a közös küzdelem eredménye. Az Európai Unió tagjaként azt is megtanultunk, hogy közösen vallott céljainkat összefogva, egymást támogatva könnyebben érhetjük el. Büszke vagyok rá, hogy ennek egyik kezdőlépése, a magyar-lengyel barátság napjának aktív kezdeményezője lehettem 2007-ben, és arra még büszkébb vagyok, hogy azt az Országgyűlés akkor egyhangúlag fogadta el.

A magyar-lengyel kapcsolatok szorosabbá válása számtalan,

pártpolitikát is felülíró eseményt hozott az elmúlt tíz évben. Hogy csak két lényeges momentumot emeljek ki: idősebb Antall József és Henryk Slawik emlékének előtérbe állítását, valamint az 1956-os eseményekben gyökerező szolidaritás évének kinyilvánítását és megünneplését, amelyek jelzik a parlamentáris kapcsolatok erejét és fontosságát is. A parlamentáris kapcsolatok az elmúlt időszakban nemcsak a nemzeti parlamentek közötti együttműködésben, hanem a V4-ek közötti együttműködésben és az Európai Parlamentben is megmutatkoztak. A 2010-es kormányváltást követően hazánk ellen meginduló brüsszeli támadások során rendkívüli jelentősége volt annak a segítségnek, amit lengyel barátaink nyújtottak, amiért azóta is hálásak vagyunk és elismeréssel tartozunk nekik. Mi, magyarok már 2010-ben megtanultuk, hogy szabadságunkat vagy újabban nemzeti szuverenitásunkat Európában, az Európai Unióban is meg kell védenünk.

Ma, amikor Lengyelországot éri rosszindulatú és méltatlan támadás, pontosan tudjuk, hogy nem csupán vitatott törvényi rendelkezésekről van szó, hanem sokkal mélyebb, sokkal összetettebb kérdésekről. A brüsszeli bürokrácia centralizációs, föderatív törekvéseivel szemben fellépő államok, amelyek a közösség jövőjét nemzetek Európájaként és nem európai egyesült államokként képzelik el, szálkát jelentenek néhány európai politikus és vezető bürokrata szemében.

2017 novemberében példátlan eljárás indult a lengyel kormány ellen: az Európai Bizottság az uniós alapjogok megsértése miatt az Unió kvázi alkotmányának 7. cik-

ke szerint eljárást kezdeményezett a lengyel kormánnyal szemben. A Fidesz–KDNP-párt-szövetség elfogadhatatlannak tartja az európai uniós alapszerződés 7. cikke szerinti eljárás megindítását, hiszen az Európai Unió nem csorbíthatja a nemzeti alkotmány teljes jogrendben érvényesülő elsőbbségét az adott ország szuverenitása alá tartozó területeken. Az pedig, hogy Lengyelország nem a demokratikus jogrend talaján áll, egész egyszerűen nem igaz. Ez az eljárás tehát veszélyes precedenst teremt, mivel e döntésével a Bizottság túllép a szerződések örökének az uniós alapokmányokban rögzített feladatkörén. Ennek a gyakorlatnak az elfogadása nemcsak komoly legitimációs problémákat vet fel, hanem újabb lépést jelent a föderalisták álma, az európai egyesült államok megeremtése felé is.

Miként felszólalásom bevezetőjében már felidéztem, a lengyelek hűsége és szolidaritása ezeréves közös történelmünk viharos évtizedeiben is mindig stabil támaszt jelentett. „Polonia semper fidelis”, Lengyelország mindig hűséges – áll idősebb Antall József síremlékén a Farkasréti temetőben. Vessük ezt ne csak az eszünkbe, hanem a szívünkbe is, és mutassuk meg, hogy Magyarország is hűséges! A KDNP teljes szívvel kiáll Lengyelország mellett, és támogatja a határozati javaslat elfogadását.

Az Országgyűlés alelnökének, a KDNP országos választmányi elnökének beszéde a Lengyelország melletti szolidaritásról szóló parlamenti határozat vitájában hangzott el az Országgyűlés február 20-ai ülésén

Surján László: A Gulág máig ható erőforrásunk

Emlékezni jöttünk össze, emlékezni a kommunizmus áldozataira, s közülük különösképp a Gulágon szenvedőkre. Szünetre és halálra emlékezünk, tehát gyászról is beszélhetnénk, de ne tegyük. Olyan értékek fakadtak a szenvedésből, annyi máig szóló iránymutatást kaptunk tőlük, hogy a gyásznak nincs helye, de persze ünnepről sem lehet beszélni.

Emlékezzünk hát! Ennek az emlékezésnek a fókuszában Szolyva áll. A hely, amely mintegy magába szívta a Kárpát-medencéből származó, rabszolgamunkára kárhozott emberek tömegét, hogy ezer meg ezer kilométerekre küldje őket a bizonytalanságba, reménytelenségbe.

Aki ma Szolyván jár, az Emlékparkból megrendülve távozik. Nekünk, akik gyerekefjével éltük át azokat a vészterhes időket és az újabb nemzedékeknek is, múlhatatlan szükségünk van arra, hogy felfogjuk a felfoghatatlant, hogy valamilyen képp megértsük és megérezzük, mi is történt. Erre a Szolyvai Emlékpark talán a legjobb helyszín. Nagy öröm, hogy a múlt feltárásában és az emlékpark létrehozásában emberfe-

letti munkát végző Dupka György itt van közöttünk.

Aki rá akar hangolódni a Gulág világára, annak az Emlékpark felkeresése mellett nagyon érdemes megtekintenie Matl Péternek a több mint ötven pasztellgrafikából álló sorozatát. Itt, Budapesten is kiállították már ezeket a képeket, de megtalálhatók az interneten is. Nyilván nem lehet szavakkal átadni az élményt, amit egy képzőművészeti alkotás jelent, de egy gondolatot megemlítek abból, amit a képsor bennem kiváltott. A sötét tónusú képek majdnem mindegyikén van egy hol keskenyebb, hol vastagabb világos csík. Ebben a zónában a képek egy részén házak és templomtoronyok is kivehetők, tehát ez a fénysáv a hazagondolást, az otthon utáni vágyat jelenti. Sodorhat az élet bennünket bárhová, a szülőföld nem eshet ki a gondolatainkból. Megtartó erő és éltető reménység a messzeségben is, ha tudjuk: van egy hely, a haza, ahol várnak rám, ahonnan hiányzom.

Gulácsy Lajos, Munkács református püspöke is leszolgált a maga gulágos éveit. Ő Szent Pál nyomán vallotta, hogy minden a javára válik

az Istent szeretőknek. Azt mondta: a Kazasztánban töltött hét év testünk számára a hét szűk esztendő volt. A lelkünk számára pedig a hét bő esztendő. Hasonló eredményre jutott a bencés Placid atya is, aki fogolytársával megalkotta a túlélés négy fő szabályát, amikről kiderült, hogy Gulágon kívül is alkalmazható életvezetési tanácsok. A negyedik pontban finom tapintattal arra szólít fel, hogy iparkodjunk hinni a Megváltó Úr Jézusban.

Manapság sokat beszélünk arról, hogy Európa keresztény gyökereit egy új, szekularizált világ veszélyezteti, távlatokban bizonyára az iszlám agresszív terjedése is, de jelenleg főleg a nyugati ember elvallástalanodása. A keresztény gyökereken kultúrát értünk, azaz egy olyan gondolkodást és műveltséget, amely nincs okvetlenül összekötve a hittel. De elég-e ez?

A Gulág célja nemcsak a rabszolgáltatás volt. Nem lehet mással, mint a népirtás szándékával magyarázni, hogy míg a mai Magyarország területéről csak bizonyos kvóta szerint vitték el a munkaképes férfiakat, Kárpátaljáról és a bekebelezni

szándékozott tiszaháti falvakból az összes megfelelő korú magyar és német férfiembert a Gulágra küldték.

Mégis megmaradtunk, és megmaradt a magyarság Kárpátalján is. Kiáltunk büszkén Bartis Ferencel: És mégis élünk. És iparkodjunk hinni a Megváltóban, hogy a Gulágon szenvedők áldozata ne legyen hiabavaló.

Adjunk hálát, hogy

Új nap fényre reánk annyi veszélyek után,

Él magyar, áll Buda még!

a mult csak példa legyen most,

S égve honért bizton nézzen előre szemünk.

A szerző a Charta XXI. elnöke, a KDNP tiszteletbeli elnöke, az Európai Parlament korábbi alelnöke. A beszéd a Gulágokban Elpusztultak Emlékének Megörökítésére Alapítvány által a Kommunizmus Áldozatainak Emléknappja alkalmából szervezett megemlékezésén hangzott el Budapesten, a Honvéd téren álló Gulág-emlékműnél február 25-én

Hollik István: A választás tétje

Ha egy mondatban kéne összefoglalni azt, hogy az április 8-ai országgyűlési választásoknak mi a tétje, akkor azt mondhatnánk, az a tétje, hogy nemzeti vagy bevándorláspárti kormánya lesz-e Magyarországnak?! Emellett azt is hozzá kell tenni: ez a választás történelmi mércével mérve is kiemelkedő jelentőségű! Hiszen április 8-án nem csak arról szavazunk, hogy milyen volt a mögöttünk hagyott négy év. Még csak nem is arról szavazunk, hogy milyen volt a mögöttünk hagyott nyolc év, hanem arról, hogy milyen lesz az előttünk álló száz év! Nem kisebb a tét, mint nemzeti, keresztény identitásunk, kultúránk, szabadságunk és az a létformánk, amiben jelenleg élünk!

A magyarság története is azt bizonyítja, hogy nekünk, magyaroknak csak akkor megy jól, ha szabadok vagyunk. Szabadság nélkül nem tudunk élni, szabadság nélkül nem tudunk sikeresek lenni ebben a világban! Számunkra, Fidesz–KDNP-sek számára ez a kettő a legfontosabb: magyarként tudjunk élni, és azért tudjunk dolgozni, hogy minden magyar ember sikeres lehessen! A mö-

göttünk hagyott nyolc év is ugyanezt bizonyítja számunkra, hiszen 2010-ben Magyarország – mi – nem voltunk urai saját magunknak. Az államadósság az egekben volt, ráadásul az államadósság nagy része külföldi tulajdonban volt. Stratégiai ágazataink, stratégiai vállalatok külföldi tulajdonban voltak. Mások diktáltak nekünk! Ekkor mi azt mondtuk, a Fidesz–KDNP azt mondta: a saját utunkat akarjuk járni, nem kérünk az IMF és Brüsszel jó tanácsaiból!

Küzdöttünk és visszaszereltük szabadságunkat. Minden magyar ember büszke lehet arra, hogy a 2010-ben visszaszerzett szabadságunkkal mi jól sáfárkodtunk. Jól, hiszen 2010-hez képest 750 ezer emberrel többen dolgoznak, a gazdasági növekedésünk évek óta duplája az Európai Unió átlagos növekedésének, az államadósság csökken és nagyrészt már nem külföldi, hanem hazai tulajdonban van. Eközben a családi adókedvezménynek köszönhetően 255 ezer család egyáltalán nem fizet személyi jövedelemadót. 2016 óta 184 milliárd forint értékben igényelték a magyar családok otthonteremtési kedvezményt, ennek

köszönhetően 66 ezer család jutott új otthonhoz.

A képlet, az elmúlt 20 év történetének képlete tehát egyszerű. Ha mások mondják meg nekünk, mit csináljunk, és hogyan éljünk, azzal mi rosszul járunk! A magyar emberek elvesztik munkájukat, elveszítjük vállalatunkat, az államadósságunk növekedik, mások pedig nyereszednek rajtunk. Ha viszont saját magunk urai vagyunk, akkor Magyarország erősödik, a magyar emberek pedig gyarapodni tudnak! Április 8-án tehát újra meg kell küzdenünk azért a szabadságért, amit már egyszer megszereztünk magunknak!

Újra, mert az a helyzet, hogy sokan vannak, akik meg szeretnék mondani nekünk újra, hogy kivel és hogyan éljünk. Soros György és brüsszeli meg hazai szövetségesei azt szeretnék, ha más kultúrájú embereket fogadnánk be és megnyitnánk határainkat. Szerintük a migráció jó Magyarországnak és jó Európának, a kultúrák összekeverése, a nemzeti identitás meghaladása pedig hasznos és üdvös. Persze, hiszen így könnyebben tudnak mindenkiből Soros-féle embertípust faragni!

Ezzel azonban élesen szemben állnak a józan ész szempontjai, az elmúlt 30 év nyugat-európai integrációs politikájának tapasztalatai, de elsősorban a magyar emberek többször is kinyilvánított akarata. Mi azt szeretnénk, hogy száz év múlva is farsangolhassunk és húsvétot ünnepelelhessünk, nagybőjtöt tartsunk és ne ramadánt; hogy egy családban egy feleség legyen és ne több; és Európában ne Allah legyen az utolsó reménység, ahogy Vona Gábor akarja, hanem a keresztény értékek! Európa addig lesz olyan, amilyennek mi szeretjük, és Magyarország addig lesz magyar, amíg a falvak és a városok közepén templom áll, nem mecset! Hiába áll össze a nyílt társadalom eszméjének nagykoalíciója, amelyet Soros György és szervezetei, a kerítésbontó ellenzék, valamint a brüsszeli bürokraták alkotnak, mi akkor sem fogunk engedni. Megvédjük a magyar emberek biztonságát, mert nekünk Magyarország az első!

A KDNP parlamenti képviselője 2018. február 20-án mondta el fenti beszédét az Országgyűlésben

Semjén Zsolt: „Fiumét szeretni kell”

„Rakpartodon pihenni nem tudó
Emberraj, életzaj; — dicső zene!
Ipar, munka szerszámainak zaja!
Melynél nincsen dicsőbb harmónia.
S nincs többé nyelvviszály; rég elfe-
ledték!
Dolgátul arra senki rá nem ér.
Százféle nyelven szól, s megérti egy-
mást.”

Mondanivalómat Jókai Üdv Fiumének verséből vett részlettel kezdtem, amivel jeles írónk a fiumei városi színházban első alkalommal fellépő magyar színtársulat előadását köszöntötte.

Jókai több szállal kötődött a kikötővároshoz. Fogadott unokája, Jókai Róza a város dómjában, a Szent Vitus templomban tartotta esküvőjét Feszty Árpáddal. Országgyűlési beszédeiben többször dicsérte a lendületes iparosítást, és elismeréssel szolt a város autonómiájáról. Az író tisztában volt a Monarchia, illetve a Magyar Királyság tengeri kapujának rendkívüli gazdasági, kulturális jelentőségével. Köszöntő versében is a több nemzetiség lakta város harmonikus életére utal, amely biztosítéka az ott élők jólétének.

Skultéty Csaba, a Szabad Európa Rádió polihisztor szerkesztője Fiume emlékezete címmel 2009-ben kiállítást rendezett az Országos Széchényi Könyvtárban, amit további tíz városban, köztük Fiumében is bemutatnak. A kiállítás katalógusának bevezetőjében a város akkori horvát polgármestere, Vojko Obersnel egy XIX. század közepén megjelent francia utazó leírásából idéz: „Fiume olyan magyar város, melyben olaszul beszélő horvátok élnek.” Skultéty kicsit ironikusan meg is jegyezte: ha ő írta volna ezt, akkoriban jócskán nacionalistának titulálták volna.

Jókai 1881 szeptemberében látogatott Fiumébe, ahol a város polgármestere, Giovanni de Ciotta fogadta az író, aki az akkori Európa Szállóban szállt meg. A látogatás emlékére, a ma már hivatalként működő épület falára 2014-ben az eseményt megörökítő emléktábla került.

Csak mint érdekesség jegyzem meg, a város is szívébe zárta Jókait. Írói munkásságának ötvenedik évfordulóján külön megemlékezéseket tartottak. Igaz, a város lakóinak mindössze 6 százaléka volt magyar, de a százkettes életmű díszkiadására tizenheten fizettek elő.

Immár száz éve annak, hogy Fiume nem tartozik hazánkhoz. Huszadik századi története igencsak változatosnak mondható, hiszen az Osztrák-Magyar Monarchia szétesése után további öt ország területéhez tartozott.

Semjén Zsolt és Szászfalvi László a Fiume-
emléknapon tartott konferencián

Először egy rövid életű Fiumei Szabadállam jött létre, ahol még a magyar nyelv is hivatalos volt. 1924-től Olaszország, aztán a Harmadik Birodalom, majd Jugoszlávia, végül Horvátország része lett. 1910-ben még 6.500 magyar lakta a várost, de ez a szám 1925-re már 1.100-ra csökkent. Igaz, a város lakói a száz év alatt szinte teljesen kicserélődtek, a magyarság száma néhány száz főre tehető.

De ha sétára indulunk a városban, egyre-másra tűnnek elő a magyar emlékek. A Belváros épületei a Monarchia hangulatát idézik. Mindegyiknél a Hauszmann Alajos tervei alapján épült kormányzói palota. Ma Tengerészeti és Történelmi Múzeum, aminek falairól a kormányzók arcképei néznek a látogatókra, a megfestett hajókölteményeken pedig ott lobog a magyar zászló.

A kikötőben sikerült megőrizni a régi raktárakat, melyek a Monarchia első vasbeton épületei voltak. Baross Gábornak elévülhetetlen szerepe volt a vasúton túl a kikötő és a hajógyár építésében. Itt készült többek között a Szent István csatahajó, a Monarchia flottájának büszkesége. A vasminiszter emléktáblája megtalálható a Transzadria Székház falán, sőt az ő nevét vette fel az itt működő magyar egyesület is. Van egy Budapest nevét viselő rakpartszakasz, de mindennél beszédesebb a kikötői vasbakokon a magyar felirat.

Fiume kapcsán okvetlenül beszélünk kell a magyar-horvát kiegyezésről, annál is inkább, mivel idén lesz százötven éve, hogy két éves tárgyalás után végül a két országgyűlés megállapodást kötött az államközösség fönntartására. Az érdemi tárgyalások az 1867-es kiegyezés után kezdődtek, okvetlenül szabályozni kellett a szabadságharc bukása utáni bizonytalan közjogi kapcsolatot. A Magyar Országgyűlés június 25-én fogadta el az

egyezményt, az 1868. évi XXX. törvényben, amit az uralkodó november 17-én szentesített.

A törvény a Pragmatica Sanctióból lett levezetve. A magyar koronázás Horvátországra is érvényes. Magyarország és Horvátország egy államközösséget alkot egyfelől más országokkal, másfelől a Monarchia többi részeivel szemben. Az államon belül pedig Horvát-Szlavónország külön terri-
tóriummal bíró politikai nemzet lett.

Az egység a horvátok részére teljes belügyi autonómiát biztosított. Hivatalos nyelv lett a horvát, az igazságszolgáltatás, a közigazgatás, a vallás és közoktatásügy teljes mértékben a zágrábi kormány hatáskörébe került, az adók 45%-a maradt helyben. A horvát honvédség-nél horvát lett a vezényleti nyelv.

Közös ügy maradt az udvartartás költsége, a véderő, az újoncállítás. A zágrábi kormányt a bán vezette, a magyar kormányban külön horvát-dalmát-szlavón tárca nélküli miniszter volt, aki a két ország kapcsolatáért volt felelős. A Szábor, a horvát országgyűlés 42 képviselőt delegált a Magyar Országgyűlésbe.

A XIX. századi nemzeti törekvések, majd a horvát-magyar kiegyezés megítélésében a két ország történései nincsenek mindenben közös véleményen. Igaz, akkor Európában páratlan belügyi autonómia jött létre – megjegyzem, ma is irigylésre méltó –, de a horvát nemzeti, önállósági törekvések is felerősödtek. Sérelmezték, hogy Dalmácia továbbra is Ausztria része maradt, Fiume pedig a magyar koronához csatolt testként a magyar kormány fennhatósága alá tartozott, amit

a törvényben is szentesítettek – bár az utóbbi években több szó esik arról, hogy például 1868 után állt növekvő pályára a horvát gazdaság.

Miroslav Krleža, a világhírű horvát író találóan ír a magyar és a horvát nép történelméről: a két nép között a történelem során annyi probléma adódott, hogy arról könyveket lehetne írni. De a magyarokat és a horvátokat oly sok minden köti össze a történelemben, hogy arról egy egész könyvtárnyi irodalom szól!

A XX. század háborúi, vérzivataros évei tragikus veszteségeket okoztak – az akkorra már közjogilag is különvált – mindkét ország népeinek. De a kilencvenes években újra egymásra talált a két nemzet. Antall József és kormánya az elsők között ismerte el Horvátország függetlenségét, önvédő harcában is nagy jelentőségű segítséget nyújtott. A XXI. században pedig az Orbán-kormány határozottan segítette szomszédunk európai uniós csatlakozását.

Fiume ma Horvátország legnagyobb kikötője. A város virágkora, fejlődése a Monarchia idején érte el csúcspontját. Idáig futott a Déli vasút, korszerű kikötő épült, a hajógyár nagy kapacitással működött. A városban óriási építkezések indultak, a historizmus és szecesszió épületeiben mai napig gyönyörködhetünk, ahogy kiemelkednek a későbbi olasz funkcionalista és a jugoszláv időkötő idéző szocreál házak tömegéből.

Fiumét szeretni kell, ahogy tette ezt legnagyobb írónk is. Befejezőként visszatérnék verséhez, ahogy Magyarország és a város kapcsolatáról ír:

„a szerelem Közted és közöttünk,
Miként a kőr, s a tenger végtelen!”

Magyarország miniszterelnök-helyettese március 2-án Csurgón, a Fiume-emléknap keretében tartott tudományos konferencián mondta el beszédét

Szászfalvi László a horvát-magyar barátságról

„Mi olyan Európában hiszünk, ami a nemzeteké” – fogalmazott a csurgói Fiume-emléknapon Szászfalvi László kereszténydemokrata országgyűlési képviselő. „Büszkék lehetünk arra, hogy bármi jöhetett, a horvát és magyar nép – különösen itt, a határ mellett – barátságot ápolt egymással. Erre épülnek azok a határ menti együttműködések, amelyek célja kihasználni a közös múltban, kultúrában, természeti értékekben rejlő lehetőségeket. Mindkét ország kiemelten kezeli a Dráva menti területek fejlesztését, emellett fontosnak ítéli a mindennapi kapcsolattartást a határ közelében működő intézmények, a horvát és magyar lakosság kapcsolattartását” – tette hozzá a KDNP-s honatya.

Egy évtizede lépett át az égi frakcióba Kovács K. Zoltán

Halála 10. évfordulóján sirjánál Kovács K. Zoltánra emlékeztek kereszténydemokrata közösségünk jelenlegi vezetői. Egy 2007-es interjú részletével felidézük, milyen légkörben telt a 20. századi kereszténydemokrata politika meghatározó alakjának kétéves képviselői munkája a kibontakozó kommunista diktatúra szorításában. A neves politikus életpályájának felidézését személyes hangvételű írással igyekszünk teljessé tenni.

HAZÁNK

A Nemzeti Sírkert kereszténydemokrata parcellájában hajtott fejet már-

cus 5-én a KDNP és a Barankovics Alapítvány vezetése Zoltán bátyánk sirjánál. Semjén Zsolt a KDNP elnöke, Latorcai János az Országos Választmány elnöke, valamint Mészá-

ros József a Barankovics Alapítvány Kuratóriumának elnöke és kereszténydemokrata közösségünk képviselői imával és koszorúval tisztelegtek Kovács K. Zoltán emléke előtt.

Felidéztek áldozatos szervezői, pártépítői szolgálatát, mely nélkül ma nem teljesíthetné be a Kereszténydemokrata Néppárt, alapítójától, Barankovics Istvántól kapott küldetését.

Gyorgyevics Miklós: Erkölcsei és szellemi óriás volt

Nehéz óriások mellett élni – legyenek bár termetre kisebbek –, de mégis felemelő. Nehéz, mert árnyékukban jobban látjuk saját esendőségünket, kicsinységünket, ugyanakkor felemelő, mert nagyságuk viszonyítási pont a minket körülvevő zűrzavarban, iránytű számunkra, mely segít elkerülni a tévutakat.

Zoli bácsira bátran mondhatjuk: erkölcsi és szellemi értelemben óriás volt, egy példaember, egy küldetéses ember, egy hétköznapi értelemben vett szent ember.

Szerényebb családi körülmények közül indult és ez biztosan hozzájárult egészen kivételes érzékenységehez mások nehézségei iránt. A mosonmagyaróvári piaristánál érettségizett és ezt követően a városban folytatta agrár tanulmányait is, melynek végeztével tanársegédi állást kapott. Kínálkozott ekkor számára egy komoly egyetemi karrier lehetősége, de az isteni gondviselés más irányt szabott pályájának. Az agráriumtól azonban sosem szakadt el, a Szabad Európa Rádió szerkesztőjeként, műsorvezetőjeként elsősorban agrárkérdésekkel foglalkozott és jó néhány színvonalas, tudományos igényű írást publikált ebben a tárgy körben.

Az életét meghatározó váratlan fordulat a Demokrata Néppárt 1947-es kiváló szereplésének volt köszönhető. A kommunista diktatúra árnyékában, a kommunisták választási csalása mellett senki sem várta a Barankovics-párt ilyen mértékű előretörését. Ők maguk sem. Mosolyogva idézte fel, hogy éjszaka zörgették meg az ablakát a hírrel: ő is bejutott még a megyei listáról a parlamentbe. A Magyar Országgyűlés legfiatalabb képviselője lett, parlamenti felszólalásaiban mezőgazdasági kérdésekkel foglalkozott. A frakcióban magát egy Eszterhás György fémjelezte pragmatikus csoporthoz tartozónak tekintette. Megdöbbenőek voltak elbeszélései az egyre inkább teret hódító diktatúra hétköznapijairól. Az ÁVH folyamatosan és jól láthatóan követte őket. A kommunikáció szinte lehetetlenné vált, a frakciótagok egymás

Kovács K. Zoltán (1924-2008)

előtt sem mertek nyíltan beszélni. A korszak egyik ellenzéki képviselője fogalmazta meg az akkori időkre: „Aki politikusi pályára lép, az ezt az akasztófa árnyékában teszi.”

„Emigrációba nem megy, hanem kényszerül az ember” – írta Barankovics István és így volt ezzel Kovács K. Zoltán is. Bécsben kötött házasságot élethosszig szeretett feleségével, Timaffy Etelkával, Etelka névvel.

Ausztriában Barankovics István titkáráként tevékenykedett, majd Németországba, Münchenbe a Szabad

Európa Rádióhoz vezetett útja. Zoltán Károly néven évtizedeken át vezette a Parasztnépfőiskola műsorát és gyakran szerkesztett, vezetett vallási műsorokat is.

Közélet iránti érdeklődése, szervezőkészsége megmaradt, sőt kiteljesedett az emigrációban. Jelentős szerepet játszott a külhoni magyar kereszténydemokrata szervezetekben, elsősorban Közi-Horvát Józsefhez és természetesen a később az Egyesült Államokba távozó Barankovics Istvánhoz kötődően.

Kovács K. Zoltán (1924. március 27. – 2008. március 5.) politikai pályájának három korszaka volt: az 1947-es Országgyűlés, az emigráció évei, majd pedig a rendszerváltozástól 2008-ban bekövetkezett haláláig terjedő időszak. Az 1947-es Országgyűlésbe a Demokrata Néppárt, egyben a parlament legfiatalabb képviselőjeként került be. 1949 februárjában emigrációba kényszerült, ahol előbb Salzburgban Barankovics István titkáráként, majd Németor-

szágban Zoltán Károly néven évtizedeken keresztül a Szabad Európa Rádió munkatársaként és a kereszténydemokrata mozgalom aktivistájaként dolgozott. 44 emigrációban eltöltött év után tért vissza Magyarországra, ahol meghatározó szerepet játszott a rendszerváltás utáni magyarországi kereszténydemokrácia szervezésében. Számos maradandó műve és meghatározó közéleti szerepe mellett Kovács K. Zoltán a Barankovics István Alapítvány létrehozója volt.

Többször részt vett az EUCD, az Európai Kereszténydemokrata Pártok Uniójának kongresszusain. Jelentős tanulmányai jelentek meg a Rómában kiadott, a vele közeli barátságot ápoló, Békés Gellért által szerkesztett Katolikus Szemlében. Fontos szerepet játszott a Pax Romana mozgalomban is, lelkes szervezője volt a mozgalom húsvéti tanulmányi heteinek, többször maga is előadott ezen alkalmakkor.

Ha fájdalmas, lélekpróbáló döntés volt is a kényszerű emigráció, nemkülönben nehéz választás volt a hazatérés is. Előbb kétlaki életet élve, majd hamarosan végleg hazaköltözve Zoltán bátyánk már az elején bekapcsolódott a KDNP újjászervezésébe. Zoli bácsi hazaérkezése után csak feladatokat vállalt, nem kért képviselői helyet, nem kért párttiszséget, nem kért javadalmazást.

Sokoldalú műveltsége, tapasztalata, szervezőkészsége az újrainduló KDNP-t számtalan területen segítette. Nyelvtudása, külföldi ismertsége hozzájárult a párt nemzetközi kapcsolatainak kiépítéséhez. Bécsben többek között Karcsai Sándorral, Szakolczai Györggyel folytattak sikeres tárgyalást a testvérpártok képviselőivel. A külügyi mellett részt vesz a mezőgazdasági szakbizottság munkájában és ezekben a témákban a párt szakpolitikai programjainak kidolgozásában. Rendszeresen szervezi a KDNP sajtótájékoztatóit, írja sajtóközleményeit. Elindítja és szerkeszti a párt lapját, a Hírlevelet. Részt vesz a helyi szervezetek alapításában, szervezésében, elsősorban szűkebb pátriájában, Mosonmagyaróváron, Győrben és a környező kistélepekben. Fáradhatatlanul járja az országot, tart előadásokat vidéken.

Talán egyik legjelentősebb tevékenysége a Barankovics István Alapítvány (BIA) megalapítása, szervezése, vezetése volt. Zoli bácsi komoly támogatást szerzett a BIA számára, elsősorban a német testvérszervezetektől, a Konrad Adenauer és a Hanns Seidel Alapítványoktól. Saját könyveivel megteremtette az alapját a BIA könyv-

táranak. Számos, a kereszténydemokráciával és annak hazai, valamint nemzetközi történetével foglalkozó könyv kiadását segítette elő ötletadóként, szerkesztőként, szerzőként.

Meg kell állnunk egy pillanatra az alapítvány névadójánál. Kovács K. Zoltán mindent megtett azért, hogy Barankovics István személye ne merülhessen feledésbe és a KDNP örökre keresztül vállalja a történelmi folytonosságot. E sorok szerzőjével együtt kötetbe rendezte és kiadta Barankovics István összegyűjtött írásait. Ő volt az ötletgazdája, hogy a KDNP alapítson egy rangos kitüntetést, a Barankovics Emlékérmet, melyet számos kiemelkedő egyházi és világi személyiség kapott meg azóta, köztük Orbán Viktor miniszterelnök.

Kovács K. Zoltán külön kiemelt hangsúlyt helyezett az utánpótlás biztosítására. „Nagy öregként” rendkívül jó viszonyt ápolt a KDNP fiatal és még fiatalabb generációival. Mindig szoros kapcsolata volt a párt ifjúsági szervezetével. Az általa támogatott fiatalok közül mára számosan kerültek magas pozícióba a politikában, a diplomáciában vagy az egyetemi életben.

Egyetlen állami közfeladatot vállalt el: a Duna Televízió kuratóriumának alelnökévé választották. Ha valahol, akkor az induló Duna TV-

A Kereszténydemokrata Néppárt és a Barankovics Alapítvány vezetői sírjánál emlékeztek a 10 éve elhunyt Kovács K. Zoltánra

ben igazán jól tudta hasznosítani korábbi újságírói, szervezői tapasztalatait és a határon túli magyarságról való ismereteit. Csak évek múlva mondta el, hogy a tiszteletdíj felvétele számára komoly erkölcsi dilemmát okozott, amelyet úgy oldott meg, hogy a kapott összeget jótékonyasági célra ajánlotta fel. Mindezt nem színpadiasan, népszerűséget keresve, hanem senki által nem tudottan

tette. Többek között az ilyen cselekedetei miatt mondhatjuk, hogy egy igazi példaember, egy hétköznapi értelemben vett szent ember volt.

A kilencvenes évek közepén nehéz idők, súlyos idők köszöntöttek a KDNP-re. A kezdeti viták idején, amikor a szemben álló felek még szóba álltak egymással, az ő erkölcsi tekintélye kikezdhetetlen volt. Ezért, valamint azért, mert sosem akart

semmilyen pártpozíciót betölteni, rendszeresen ő volt a tisztújítások során a jelölőbizottság elnöke. A hivatalos KDNP azonban végzetesen utat vesztett, letért a Barankovics-útról, amit mi sem jelzett jobban, mint hogy Kovács K. Zoltánt is kizárták a pártból.

Tisztelői azonban tudták, mit jelent személye a magyar kereszténydemokrácia számára és 75. születésnapjára neki ajánlott kötetet adtak ki Kereszténység és közélet címmel. A magyarországi kereszténydemokrácia már Semjén Zsolt elnöksége alatt ünnepelhette megalakulásának 60. évfordulóját. Mélyen megindító pillanat volt, amikor az ünneplők szünni nem akaró vastappsal köszöntöt-

ték Zoltán bátyánkat. Ott és akkor mindenkinek világos volt, Kovács K. Zoltán a híd a múlt és a jelen között, személyében testesíti meg azt a folytonosságot, amelyre egyetlen megmaradt parlamenti, történelmi pártként méltán lehetünk büszkéek.

Nem könnyű óriások mellett élni, de mégis felemelő, mert van kire felnézünk. Felemeljük a fejünket és felfelé tekintünk. Fel, az égre.

„A Demokrata Néppárt erősen agrárjellegű párt volt, a képviselőknek a fele parasztember volt, s köztünk voltunk még hárman vagy négyen agrármérnökök is. Nagyon erős agrárlobbi alakult ki a párton belül. Az világos, hogy borzasztó nagy élmény volt találkozni Bálint Sándorral, Eckhardt Sándorral, Barankovics Istvánnal, Varga Lászlóval. Ők nem csak országos viszonylatban, de nemzetközileg is nagy tekintélyű tudósok és politikusok voltak” – emlékezett a KDNP elődpártjának 1947-es parlamenti frakciójára az érintett számára is váratlanul képviselővé választott Kovács K. Zoltán egy, Haág Zalán és Miklós Péter által készített, 2007-ben a Belvedere Meridionale folyóiratban megjelent interjújában. „Bálint Sándor akkor már híres néprajzkutató egyetemi tanár volt, a szakrális néprajznak a tudósa, Barankovics a Magyar Nemzet külpolitikai szerkesztőjeként dolgozott. Olyan társaságba kerültem, amelynek tagjaitól csak tanulni lehetett. Viszonylag hamar belerázódtam a parlamenti munkába, és olyan titkárféléje voltam az elején az agrárlobbinak. Az országgyűlési munkám és a szakképzettségem meg a kutatási területem remekül egybevágtak. Érdekességképpen mondom el, hogy én voltam az első – egyébként nem az én ötletem volt – aki a gazdajegyzői in-

tezményre és hálózatra javaslatot tett. Ma falugazdáznak mondják” – folytatta a visszaemlékezést az Országgyűlés 1947-es korjegyzője. „Az 1948 novemberében tartott frakció-tisztújításon megválasztottak a demokrata néppárti képviselőcsoport titkárává. Én voltam az utolsó ellenzéki felszólalója az akkori parlamentnek. 1948 közepétől világos volt, hogy valamilyen formában kiraknak bennünket a parlamentből. Ennek tanújele volt, hogy először is Rákosi megmondta, aztán Dobi is megmondta, hogy mi voltunk a reakció fellegvára. A kommunisták

„Az ÁVO leste a mozgásunkat”

azt hangoztatták, hogy Mindszenty politikája és a DNP politikája azonos, s egy tudatos szereposztás van köztük. Éreztük a nyomást, és ennek következtében felmerült, hogy hogyan tovább. 1948 végére szinte már életveszélyben voltunk, a veszélyeztetettségünk azután csak fokozódott. Éjjel-nappal őriztek bennünket, az ÁVO leste a mozgásunkat beépített embereken keresztül. (...) A lakásunkat megosztottam egy volt diáktársammal. Nekem ugyanis nagy volt a három szoba és egy szobát és konyhát átadtam egy általános iskolai osztálytársamnak, akit beépítettek. Ő lakáson belül tudta meg, hogy megjöttem és ezt és azt csinálom. Aztán

később nekem bevallotta, hogy neki az a feladata, hogy figyeljen. Tehát onnantól összejátszottunk. Ez szerintem tisztességes volt. Meg voltam győződve róla, hogy figyelnek, ez aztán odáig fejlődött, hogy próbáltam elbújni. Nem a lakásomon laktam, hanem ismerősöknél aludtam... A megfigyelésnek több oka lehetett. Az egyik az, hogy amikor elkezdődött az egyházi iskolák államosítása előkészítésének fázisa, a tanárokat és szülőket hitvallásra kényszerítették – tehát állást kellett foglalniuk az egyházi iskolák államosítása mellett

– akkor a szülők és tanárok sokan menekültek és én – határ menti lakos lévén – sokakat segítettem át a határon. Megvolt a kiépített hálózatom és rendszerem arra, hogyan lehet illegálisan átjuttatni embereket a határon. Lehet, hogy ezt észrevették és figyeltek. A másik ok pedig a parlamenti tevékenységem és a párton belüli szerepem volt. Amikor a menyasszonyomnak udvaroltam, Győrbe mentünk eljegyezni egymást, a székesegyház mellett van a Könnyező Mária-szobor, és előtte jegyeztük el magunkat. Amikor beszálltunk a vonatba, két ávos is beszállt velünk. Az egyik előttünk, a másik mögöttünk. Így utaztunk vissza Óvárra. Amikor

kiszálltunk, ők is kiszálltak és következtek bennünket. De máskor kialakult olyan helyzet, hogy szabályosan üldöztek. Futnom kellett előlük. Esti óra volt, délután öt óra. Közülük laktam a menyasszonyomékhöz és át akartam menni hozzájuk. Láttam, hogy az ávosok ott vannak, és nem akartam elvezetni hozzájuk őket. Akkor elindultam a másik irányba és ők is jöttek utánam. Ez egy erdős rész volt. Én próbáltam az erdőben elmenekülni, de láttam, hogy jönnek utánam. Akkor megijedtem, mert ilyen ellenőrizetlen terepen azt csinálnak velem, amit akarnak. Végül, mivel én jobban ismertem a terepet, leráztam őket. (...) A parlament folyosóján is kísérték, persze az ülésterembe nem mertek bejönni. Kint maradtak és vártak, amíg kijött az ember. Figyelték a kapcsolataimat, vizsgálták, kívül állok szóba. (...) Arra ment ki a játék, hogy ha a mandátumom megszűnik – jól tudtam, hogy ez csak hónapok kérdése – lecsapnak rám. De volt olyan képviselőtársam, akit mandátummal együtt helyeztek rendőrségi ellenőrzés alá, mert szökés közben érték, és ez okot adott arra, hogy lefogják. Úgyhogy akkor ő már börtönben ült, amikor mi 1949 elején menekültünk – a mandátummal és a mentelmi joggal együtt” – emlékezett a 2007-es interjúban a hét évtizeddel ezelőtti eseményekre Kovács K. Zoltán.

Évente közel százezer madarat ér halálos áramütés Magyarországon

Tíz éve írták alá az Akadálymentes Égbolt egyezményt

Évente közel százezer madarat ér halálos áramütés Magyarországon, amelyek természetvédelmi értéke megközelíti az egymilliárd forintot, de eszmei értékük ennél sokkal magasabb lehet, ezért is szükséges védelmük – hívta fel a figyelmet Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes a közelmúltban. A légvezeték földkábeles kiváltásáról szóló, akadálymentes égboltra vonatkozó megállapodást tíz évvel ezelőtt írta alá az akkori három magyarországi áramszolgáltató a környezetvédelmi minisz-

tériummal és a madártani egyesülettel. Semjén Zsolt igazi hungarikumnak nevezte, hogy az 1900-as évek elejé-

től törvényi szinten védik az országban a madarakat. Megjegyezte, hogy míg 1940-ben 8000 gólya élt az or-

szágban, 1980-ra számuk – egyebek mellett az áramütések következtében – 4000-re csökkent. A védelmi intézkedéseknek köszönhetően azonban a populáció azóta 5000-re bővült, ami jelzi az intézkedések szükségességét – tette hozzá.

Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter ismertette: 3500 kilométer hosszú szakaszt tettek védetté a szolgáltatók az áramütés ellen és 120 kilométernyi légkábelt cseréltek földkábelre.

KDNP-s fővédnök az RMDSZ nőnapj bálján

Bíró Rozália és Juhász Hajnalka a nagyváradi bálon

A Romániai Magyar Demokrata Szövetség (RMDSZ) Nőszervezete a Bihar megyei Nagyváradon im-

már harmadik alkalommal rendezte meg nőnapj bálját a nőnaphoz kapcsolódóan. Az est fővédnöke a KDNP politikusa, Juhász Hajnalka volt.

„Nagy megtiszteltetés volt számomra, amikor Bíró Rozália elnök asszony felkért, hogy vállaljam el a mai rendezvény fővédnökségét. A bál elnevezése, apropója kapcsán engedjék meg, hogy elmondjam: elnök asszony életre hívott egy olyan határon túli női politikai szövetséget, amely a közös keresztény kultúránkon, a közös gondolkodáson, az

összmagyar értékeinken alapul. Példaértékűnek tartom ezt az együttműködést, személyemben is azon leszek, hogy ezt a Kárpát-medencei közös női politikai gondolkodást hiteles szakmai tudással, tartalommal tudjam megtölteni. Szövetségünk tagjai a FIDESZ–KDNP, az RMDSZ, a KMKSZ, az MKP, valamint a VMSZ női politikusai. Ennek a szövetségnek feladata és felelőssége van, alázat, szerénység, elkötelezettség, szakmaiság és mindenekfelett magyarságunk, keresztény kultúránk, Kárpát-medencei örökségünk megőrzése és az ezért való közös kiállás. Ennek kapcsán engedjék meg, hogy megemlítem,

az anyanyelv világnapján – február 21-én – kiadtuk az első közös nyilatkozatunkat az ukrán oktatási törvény vonatkozásában” – fogalmazott a bált megnyitó beszédében a képviselőjelölt. „Április 8-án Magyarországon sorsdöntő választások lesznek, amelynek eredménye kihat az egész Kárpát-medencére, ezért most eljött a cselekvés ideje számunkra, amiben mindannyiunknak felelőssége van. A tét keresztény kultúránk, identitásunk, biztonságunk megőrzése, ezért kérem, hogy éljenek állampolgári jogukkal és vegyenek részt a választásokon” – biztatta voksolásra a partiumi és erdélyi magyarságot is Juhász Hajnalka.

Kereszténydemokraták a Békemeneten

A március 15-ei, minden korábbinál nagyobb Békemeneten kereszténydemokrata párttagok és „ikszesek” ezrei vettek részt. Természetesen ott voltak a KDNP helyi és országos politikusai is. Utóbbiaknak az eseményen készült fotói közül válogattunk – a teljesség igénye nélkül...

Hollik István parlamenti képviselő és választói egy csoportja indulás előtt

Földi László és Rétvári Bence országgyűlési képviselők a meneten

Móring József Attila honatya marcali választókerületéből sokadmagával érkezett

Nacs Lőrinc IKSZ-elnök lengyel barátainkkal az Országháznál

Harrach Péter KDNP-frakcióvezetővel sok választópolgár készített közös fotót